

KOMMUNISTISK POLITIK

Countdown to Copenhagen: Digebygning i Boston, USA

STOP KLIMAKATASTROFEN!

Nr. 24
13. årg.

2009
4. december

18. december
Støttepris 20 kr.

TEMA: COP15

COP15 – et globalt brændpunkt s. 2 • Ministerskift: Mærsk og Cola s. 3 •
Hvorfor Mærskes profil er kulsort s. 4 • Politistatslov mod aktivisme s. 6 •
En rigtig union med præsident s. 7 • Sundhedstjek på en EU-kommissær s. 8 •
Heksejagt på pædagoger s. 10 • Mellem centrifuger og rullemaskiner s. 11 •
APK: Red planeten! Ikke profitten s. 12 • COP15 guide s.14 •
Seattle bliver voksen s. 15 • Klima raseri s. 17 • PCOF 30 år s. 20 •
Debat s. 22 • Velkommen til "Pyjamas"-folket s. 24

COP15 – et globalt brændpunkt

KOMMUNISTISK POLITIK

I nogle uger under FNs klimatopmøde COP15 vil København blive et globalt brændpunkt. Ikke bare vil byen være et samlingspunkt tusinder, som ønsker at frelse planeten fra den tragiske klimaskæbne, som den løbske kapitalisme bereder den. Den bliver et knudepunkt for konflikter og modsætninger, som i sidste ende er uforenelige og uforsonlige, et udtryk for dybe sociale modsætninger, for klassekamp.

Alle politiske og sociale kræfter – fra imperialisterne til de besiddelsesløse, fra højre til revolutionært venstre - har sat fokus på klimaspørgsmålet og vil mødes dér.

Klimakatastrofen rammer først og hårdest de fattige og mindst udviklede lande, og i disse først og fremmest de fattige og forarmede menneskemasser. Hver sjette af jordens indbyggere lider af sult under den økonomiske verdenskrise, og de bor dér.

Intet antyder, at de kræfter, der styrer FN, de globale medier og den globale klimadebat, har til hensigt at finde virkelige, holdbare og retfærdige løsninger på de skæve klimaproblemer. Topmødet skal blot skabe indtryk af, at der bliver gjort noget, at de vil blive løst af verdens topledere med den amerikanske præsident og EU-lederne i spidsen.

Men deres 'løsninger' er falske. Kyoto-aftalen, som en aftale i København skal afløse, var en falsk løsning. Den har ikke vendt den negative udvikling. Nu er der lagt op til nye falske løsninger - ligesom deres retningsplaner for den økonomiske krise med massive indsprøjtninger af kapital til storbanker og finansselskaber er falske løsninger på det store flertals bekostning.

Magthaverne vil aldrig røre ved de kapitalistiske profitter og den imperialistiske rovdrift, som er den truende klimakatastrofes virkelige årsag. Også klimaspørgsmålet deler verden i dem, der har, og dem, der ikke har. De og vi er ikke i samme båd, selvom alle bebor den samme planet, med begrænsede ressourcer og begrænset holdbarhed.

Det er de imperialistiske magter og deres multinationale selskaber, der skal stoppes. De har spredt deres fangarme ud over hele kloden, med krige, kriser, forurening og øget armod på slæb. Noget tyder på, at denne modsætning mellem de rige og fattige lande vil komme til udtryk på selve konfe-

rencen. Både ALBA-landene og en stor gruppe udviklingslande kommer med klare og rimelige krav om at de forurenende lande (og deres virksomheder), som er de hovedskyldige i den globale opvarmning, betaler for de skader, de har påført globalt. Intet kan være mere rimeligt. De truer med at udvandre, hvis kravene fejles under gulvtæppet. Vi får se, hvad der sker ...

Kampen mellem imperialismen og dens modstandere afspejles på andre måder ved topmødet. Blandt ALBA-præsidenterne skulle f.eks. komme Manuel Zelaya fra Honduras. Han blev for et halvt år siden væltet ved et amerikansk-støttet militærkup. Nu har kupmagerne afholdt en valgfærdig, der er næsten så grotesk som i Afghanistan. Zelaya og de demokratiske kræfter boykottede den, men USA, Israel, Colombia og et par lande mere anerkender valget. Hvem vil sidde på Zelayas plads under topmødet? De fleste lande, EU indbefattet, har ikke anerkendt valget, selvom den politiske gruppering, som topmødevært Lars Løkke Rasmussens parti (og De Radikale) er en del af, ALDE eller ELDR, på det kraftigste har opfordret EU til at anerkende svindelen.

Ved det officielle topmøde vil der ses dybe og synlige modsætninger. Men kommer man ud på gaderne, i byen København, vil man opleve, at byens borgere og tusindvis af aktivister og demonstranter, der kommer fra mange lande, trækker grænserne andre steder end i Bellacentrets skarpt bevogtede sale. Der arrangeres ikke folkemøder til opbakning bag imperialistmagterne USA og EU, for der findes ingen folkelig opbakning bag hverken deres klimapolitik, deres krige eller deres krisepolitik, i modsætning til folkemødet med ALBA-lederne. Klima- og krigsforbryderne har beskyttet sig bag det største opbud af politi og udstyr nogensinde i vort lands historie. Det koster hundreder af millioner skatte kroner. Militæret holdes i beredskab.

For de danske magthavere er det vigtigt, at Danmark får et 'grønt image', og at København bliver *brandet* som en grøn by. Derfor skal der slås hårdt ned på protester. Celler og interneringspladser er gjort klar.

Aktivisterne vil se handling NU!

Redaktionen 1. december 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

PK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 11.12.09

Ministerskifte i Mærsk og Coca Colas danske regering

Der var stor dansk mediejubel over udnævnelsen af Connie Hedegaard til EU-klimakommissær. Som minister har hun ingen resultater at fremvise. Men det betyder ikke noget.

Agenter for det fossildrevne Mærsk og Coca Cola-marionetter: Det er Foghs og Løkke Rasmussens VK-regeringer i kort begreb.

Også på miljø- og klimaområdet har det været det sorteste, landet har været udsat for: en uafbrudt serie af tilbageskridt, der på et enkelt årti har trukket årtier baglæns. Fra halvprogressiv i front til aktivistisk bagløberi.

Connie Hedegaard (K) har som dansk klima- og energiminister ikke nogen positive resultater at fremvise. Hun har hele tiden skulle være en frontfigur, der skulle bidrage til at udslette erindringen om Fogh-regeringernes globale reaktionære klimarolle, der satte en Bjørn Lomborg på toplistens over verdens mest magtfulde mænd.

Og så skulle hun være værtinde ved klimatopmødet i december i København, der heller ikke vil betyde fremskridt, men skal sikre politikerne en grøn profil og de multinationale profitter også i fremtiden.

At Mærsk sidder solidt på dansk udenrigs- og energipolitik, har bidraget stærkt til at føre Danmark helt i front på et andet område: som krigsførende militaristisk småstat. Nu forventer Mærsk at høste frugten af sine årelange politiske investeringer i Irak, hvor Fogh-regeringen snublede militært, selvom det ikke fratog appetitten på krig i Afghanistan og præmieredes med posten som NATO-generalsekretær.

Mærsk's udbytte: En forsinket koncession på olieudvinding i Irak. Som Børsen skrev:

”Oliereserverne i ørkenlandet rummer verdens fjerdestørste reserver af olie, og derfor står Mærsk Olie og Gas

klar til at rykke ind i landet, hvis ellers Mærsk vinder en udbudsrunde over tildeling af rettigheder til olieudvinding i landet.”

Mærsk Olie og Gas vil ikke kaste sig ind i vedvarende energi. Oliechefen Jakob Bo Thomasen forklarer avisen:

”Vi ser vores berettigelse i at udvinde olie fra de svært tilgængelige reservoirer og gennemføre sådanne store projekter, og det er vores kernekompetencer ...

Der vil fortsat være et meget stort behov for de fossile brændsler, vedvarende energi vil kun udgøre en beskedent del. Der er fortsat behov for en virksomhed som vores mange år frem i tiden. Vores opgave er at producere olie og gas så effektivt som muligt.”

Mens arbejderne på det lukningsbestemte Lindø-værft i disse dage strejker i protest mod, at A.P. Møller

Mærsk – Danske Banks storaktionær – har fået et skatteyderbetalt statslån på 2,6 milliarder kr. fra den såkaldte Bankpakke II til produktion af skibe i Asien, kommer det frem, at den multinationalt lydøre regering lader Coca Cola diktere dansk sundheds- og fødevarerpolitik.

Coca Cola har fået sin egen fødevarerminister i Eva Kjer Hansen (V), der efter pres fra softdrink-kæmpen droppede dele af en planlagt kampagne mod usundt sodavandsdrikkeri. Ministeriet stoppede tusinder af internetreklamer og skrotede 30.000 gocar, som skulle have forhindret børn på McDonald's i at fylde sig med sodavand. Pris: 1 million kr..

Connie Hedegaard fortsætter som værtinde for klimatopmødet i København, indtil hun starter i Bruxelles, hvor kommissionen har brug for fotogene, yngre kvindelige kommissærer (og helst flere af dem) som facade for Unionens klima- og miljøfjendtlige politik. Det viste sig at hendes kommissærpost er uden økonomi og ’muskler’ – det handler kun om klima, ikke om energi, miljø m.m., som har deres egne kommissærer. Hedegaard skal tænke klima ind i al EU-lovgivning. Det lyder bedre, end det er.

Hun efterfølges som minister af Lykke Friis, tidligere i Dansk Industri og prorektor ved Københavns Universitet, der i dagens anledning sprang ud som Venstrekvinde, selvom hun i årevis er blevet promoveret i medierne som ’uafhængig ekspert’, især om EU. Det var ikke den store overraskelse.

En stor politisk kabale – dansk og på unionsplan – er gået op, og VK-regeringens miljømæssige ’fodslæberi’ er blevet belønnet med den ’grønne’ kommissærpost.

Tillykke til Mærsk og Cola.

Glubende appetit efter profit

Hvorfor Mærsk's profil er kulsort – og vil blive ved med at være det

I få andre lande har en enkelt gigantvirksomhed en lignende bestemmende indflydelse, som A.P. Møller Mærsk har i Danmark

Der hvirvles konstante nye sager op i slipstrømmen efter Mærsk-monopolets verdensomspændende aktiviteter. Som oliespor i verdenshavene eller blodspor i krigsregioner dukker de frem, men oftest kun som notitser i aviserne. Intet er for småt for Mærsk, og intet for stort for at have interesse i profitjagten, og der skyes ingen midler: udnyttelse af billig arbejdskraft, fyringer, virksomhedslukning, accept af mafiametoder og fagforeningsundertrykkelse. Krig og miljøsvineri er en uadskillelig del.

Lindø lukkes: Milliardstøtte til billig udenlandsk arbejdskraft

Proteststrejken for nylig på Lindøværftet – oven i købet på 50 års-dagen for værftets oprettelse – var i realiteten en politisk proteststrejke imod A.P. Møller Mærsk-koncernens glubende appetit efter at sikre sig maksimalprofit uanset omkostningerne for dem, det går ud over.

Proteststrejken kom, umiddelbart efter det blev offentligt kendt, at Danmarks største virksomhed havde fået 2,6 milliarder kroner i lavtforrentede statslån til bygning af skibe i Asien på den anden side af jordkloden, hvor arbejderne spises af med sultelønninger.

Mere end et par tusind ansatte på Lindøværftet havde kort forinden fået meddelelse om den kommende lukning, hvor al skibsbygning stopper senest i 2012. Omkring tusind af dem havde også fået at vide, at de fra februar kunne se i vejviseren efter job på Lindø. Nu så de, hvordan danske skatteydere under VKO-regeringen belønner den globale koncern Mærsk, verdens største

Protest i 2004 ved Langelinje mod Mærsk. Den konkrete anledning var at vise solidaritet med amerikanske arbejdere.

containerrederi, med lavtforrentede statslån under Bankpakke II for udflytning af skibsbygning til Østen.

Danmarks største og mest pengesterke virksomhed påstår, at det var svært at sikre finansiering på anden måde.

Hertil udtaler senioranalytiker Jacob Pedersen i Sydbank, at han er forundret over, at Mærsk ikke bruger andre finansieringsmuligheder:

"Men hvis statslån er den billigste måde, så har de jo gjort aktionærerne en tjeneste," udtaler han til Jyllandsposten.

Og det er, hvad det handler om: Alle andre hensyn end profitten må vige. Alt det øvrige er bare pæn facade, oprettholdt af partitilskud og den danske lakajpresse. Under den nuværende langvarige økonomiske krise sætter koncernen alle sejl til for at forberede sig på et økonomisk opsving og arbejder nu hårdt på at sikre sig endnu større dominans på verdensmarkedet. Alt, hvad der står i vejen, må fjernes.

Tidligere er koncernen så godt som ribbet for danske søfolk gennem udflagning. Nu er turen kommet til de danske søofficerer, der skal væk og erstattes af billigere folk fra Østen.

Det er en beklagelig, men rigtig god og nødvendig idé, sekunderer den Mærsk-støttede regering.

A.P. Møller Mærsk: Nr. 1 i politisk indflydelse

Når Coca Cola kan få lov til at sabotere en kampagne imod overdreven sodavandsforbrug og sodavands sundhedsskadelige virkninger ved overdrevent forbrug, må man spørge sig selv, hvor megen indflydelse A.P. Møller koncernen egentlig har.

Trænger man igennem det spin, som lægges ud for at beskytte A.P. Møller Mærsk-monopolet mod indsigt i dets hærgen, så er det en helt anden fortælling, som toner frem, end det søde eventyr om den fattige fader, der kæmper sig opad, og hans asketiske søn, der fører hans værk videre. Den er helt anderledes end myten om A.P. Møller, stifteren, som spiste havregrød, og om sønnen Mærsk McKinney Møller, der næsten skal være grædefærdig over at nedlægge Lindøværftet, som hans far byggede og åbnede for 50 år siden.

Den virkelige historie handler bl.a. om et privatejet monopol, der har haft og har en afgørende indvirkning på de politiske beslutninger, som skiftende regeringer har taget.

A.P. Møller havde stor betydning for kollaboratørpolitikken under 2. verdenskrig, selvom skibsrederen mente, man skulle indsætte en ikke-valgt regering, så arbejderne kunne udplyndres endnu mere. Han holdt samtidig på to heste: nazisterne og de allierede.

Og mange vil ikke have glemt, hvordan den danske Nordsøolie i sin tid reelt blev foræret væk til Mærsk.

Af nyere dato er ikke mindst A.P. Møller-koncernens påvirkning af dansk udenrigspolitik og deltagelsen i de illegale krige og besættelser i Irak og Afghanistan.

Og her skal vi slet ikke nævne Mærsk's bestemmende og besluttende indflydelse på den københavnske byudvikling. Han kan bygge, hvor han beslutter, og han kan forhindre, at der bygges, hvor han ikke vil have det. Arkitekten Henning Larsen beretter i en ny bog, hvordan skibsrederen som en anden farao blander sig i detaljerne i

Mærsk og den globale profit

sine byggerier.

Der er stadig folk, som tror, at det er folketinget, som bestemmer her i landet, og at der er et system af demokratiske processer, der sikrer, at folkeviljen stort set bliver lagt til grund for politikken. Folketinget bestemmer da også, men det er i realiteten formelt, som en blåstempling af beslutninger truffet andetsteds i en trekant af lobbyister, embedsmænd og regeringspolitikere. Den demokratiske proces er en facade over, at det danske 'folkestyre' underordner sig de største monopolars krav – med A.P. Møller-koncernen som den mest indflydelsesrige – og samtidig gennem EU underordner sig de europæiske multinationale giganters politik.

Globale interesser: Spidskompetencerne

Mærsk-koncernens "spidskompetencer" har været og er fortsat søfart og olie og gasudvinding. Her passer den amerikanske imperialismes hærgen med krig og besættelse i Irak og Afghanistan som fod i hose til koncernens ambitioner om kontrol over endnu mere olie og endnu flere havne og endnu mere global transport. Der er ingen grund til at undre sig over, at en gigant med sådanne specialer er en aktiv pådriver af imperialistisk 'globalisering' – med tilhørende udbytning, sociale katastrofer og gigantiske klima- og miljøødelæggelser. Mærsk's udslip af CO2 overstiger Danmarks samlede udslip – og står uden for kontrol, nationalt og internationalt, da skibsudslippene ikke blev omfattende af den såkaldte Kyoto-protokol.

At dansk udenrigspolitik har lagt sig så snævert op ad den amerikanske, og at VK-regeringens 'aktivistiske udenrigspolitik' har kostet dyrt i blod og penge, er ikke mindst en afspejling af Mærsk-koncernens indflydelse. Politikken for et snævert samarbejde mellem USA og EU, ikke mindst militært gennem NATO, er også ren A.P. Møller Mærsk-politik, med lange traditioner.

Ulovlig krig og besættelse, død og ødelæggelse – det er ingen hindring for udvidelsen af Mærsk's globale interesser. Det vil tværtimod ofte skabe nye forudsætninger for kontrol over og investering i andre landes resurser som

olie og gas – på de danske skatteborgeres regning og på andre folks bekostning. Både Irak og Afghanistan er oplagte mål – Irak med verdens fjerdestørste kendte oliereserver, og Afghanistan ikke mindst for dets kontrol over gastransport fra Kaukasus.

Krig og olie i Irak – et Mærsk-speciale

Derfor har vi også set A.P. Møller stille gratis containerskibe til rådighed under den første Irakkrig (Golf-krigen), og koncernen var en åben fortaler for Danmarks illegale krig og besættelse af det olierige Irak i den næste fra 2003.

Grådigheden efter det sorte guld var for A.P. Møller Mærsk stor i det krigshærgede Irak. De havde store planer klar, så snart det irakiske regime var faldet. Selskabet troede, at det sammen med amerikanske Stevedoring Services alene med den forhåndsgivne amerikanske accept umiddelbart kunne underlægge sig Iraks vigtigste udskibningshavn i Basra-området, de vitale havneanlæg, som ekspederede 80 pct. af den irakiske olieeksport. Det førte til omfattende aktioner og sabotage imod A.P. Møllers kontrol fra modstandsgrupper, som ikke mente, at landet blot var et tagselvbord for udenlandske monopoler. De resulterede for fire år siden i, at Mærsk måtte trække sig ud af Basra.

Men Mærsk har ikke opgivet det sorte guld i Irak. Selskabet har igen fået blod på tanden. Lige nu forsøger Mærsk Olie og Gas at sikre sig olie- og gaskoncessioner, som udliciteres af den irakiske kollaboratørregering. Den er efter massivt amerikansk pres og på trods af overvældende afvisning i den irakiske befolkning gået med til en ny lovgiv-

ning, som giver koncessioner til de udenlandske monopoler, hvis regeringer var med til at vælte Saddam Hussein og Baath-partiet og har ført og udstyret marionetregeringen til at føre terrorkrig mod den væbnede modstand.

I magthavernes selvforståelse bør USA og Danmark derfor være særligt begunstigede.

- *Vi kigger stadig på Irak, og vi er stadig interesserede. Det er et sted, der har meget olie, så det er interessant, det er meget interessant endda. Som de fleste er klar over, er der andre udfordringer at tage hensyn til, så det er en balance, siger oliechef i Mærsk Olie og Gas, Jakob Bo Thomasen, til Børsen (29. november 2009)*

Mafiametoder og faglig undertrykkelse

A.P. Møller Mærsk's globale aktiviteter afspejles også i faglige skandaler rundt om på kontinenterne.

Den seneste skandale er fra Indien, hvor Mærsk anklages for 'accept af mafia-metoder'. Sådan konkluderer Gayatri Singh fra den indiske menneskerettighedsorganisation Human Right and Law Network. Hun har undersøgt overfald på fagligt aktive havnearbejdere fra Mærsk's terminal i Mumbai, de seneste fra 23. oktober. To arbejdere blev tæsket af mellemledere fra deres arbejdsgiver, Thakur. Firmaet Thakur er hyret af Mærsk til at køre containere på havnen.

Mærsk's reaktion: Det er bare et lokalt problem.

- *Det er uforståeligt, at Mærsk fortsætter samarbejdet med et firma, der benytter sig af mafia-metoder, og giver det frit slag til at slagte fagforeningen. Mærsk kender alt til firmaets kritisable ry, siger Henrik Berlau fra 3F.*

På det sydamerikanske kontinent fyrede Bridge Intermodal Transportation S.A i 2001 100 chauffører og anklagede dem for terrorisme. Årsag: De aktionerede mod dårlige arbejdsforhold. Chaufførerne kørte containere for firmaet, der er ejet af A.P. Møller Mærsk. De er ansat af en underleverandør, men får reelt opgaverne direkte fra BIT.

Firmaet forsøgte på ydmygende og kriminel vis at kontrollere arbejderne

gennem en række utrolige foranstaltninger – bl.a. løgnedetektor mod chauffører: *Er du pædofil og i fagforening?*

Chaufførerne i BIT, i El Salvador, skulle i perioder fra 2000-2003 besvare en række spørgsmål, mens de blev udsat for en test med løgnedetektor.

Spørgsmålene lød f.eks.:

Har du været sammen med en homoseksuel?

Hvordan reagerer du, når du ser en pige på syv til otte år uden tøj?

Har du været involveret i narkohandel?

Hvor mange gange har du prøvet at sælge lastbilen?

Er du medlem af en fagforening?

Strejker og protester i USA

På det nordamerikanske kontinent og i USA selv har der været en række voldsomme kampe med strejker og protester. De rettede sig ikke mod Mærsk alene, men den danske koncern har spillet en hovedrolle som ejer af en stribe havneterminaler og af det største containerfirma Mærsk Sealand.

Under konflikten i 2004 spillede A. P. Møller Mærsk en central rolle ved at bruge amerikansk monopolløvgivning med påstanden om, at de strejkende bryder den amerikanske monopolløvgivning – den såkaldte antitrustlov – der forbyder firmaer at aftale priser!

Mærsk-monopolet påstod, at chaufførernes fælles lønforhandlinger og deres strejke var ulovlig og strafbar.

Teknisk set var chaufførerne selvstændige, men i realiteten opfatter de sig som arbejdere med ret til i fællesskab at modstå monopolders udbytning af dem.

- Vi støtter 100 procent chaufførernes ret til at forhandle løn og strejke. De ser sig selv som arbejdere, og det gør vi også, uagtet at de teknisk set er selvstændige. Mange af dem er bundet til en detaljeret kontrakt, der fortæller dem præcis, hvad de skal arbejde med for et bestemt firma, der på den måde slipper for at betale sociale goder, udtalte Stuart Howard fra det internationale transportarbejderforbund ITF.

Maersk Sealand er som shippingfirma selv undtaget for den amerikanske antitrust-lov, der blev vedtaget som værn mod kartelaftaler så tidligt som 1916!

Indtil midten af 80'erne var de fleste chauffører i USA fagligt organiserede, men under præsident Ronald Reagan blev hele området liberaliseret, og chaufførerne blev formelt selvstændige med hver deres egen lastbil, der kører for transportfirmaerne i havnene.

Forholdene for chaufførerne er blevet gradvist forværret siden da. Kravene fra de mange hundrede strejkende var først og fremmest mere i løn, kortere ventetid i havnene og kompensati-on for stigende benzinpriser.

At Mærsk er tyven, der råber *Stop tyven!*, fremgår af, at selskabet tilbage i år 2000 selv af EU-kommissionen blev idømt en bøde på syv millioner euro for etablering af ulovlige prisaftaler med rederier for containertrafikken mellem Europa og Fjernøsten

Det lykkedes dengang, ikke så overraskende, de danske mainstream medier blot lige at nævne, at Mærsk sammen med en række andre rederier var idømt en bøde, hvorefter historien ikke længere var interessant.

Det samme gælder hele rækken af andre Mærsk-sager og de evindelige skandaler, som stort set blot kommer frem som enkeltstående notitser. Medierne har forstået at rette ind efter hr. Møller.

På bevidst kollisionskurs med bæredygtighed og fred

Selv om olien historisk er ved at være på retur som energikilde og generelt vurderes som en af de største trusler mod det globale klima og miljøet, er det ikke Mærskspolitik at fokusere på vedvarende energi. Selskabet holder fast i sine sorte profil – for det giver den største profit.

Olie og gas er kernekompetencer, og det bliver de ved med at være, erklærer selskabet, der er en af de vigtigste globale aktører i den intensive jagt på de sidste dyre dråber af det sorte guld, uanset omkostningerne.

Mærsk lægger ikke skjul på, at selskabet ikke har i sinde at efterlade kulbrinterne i undergrunden og gå over til vedvarende energi. Den danske olie-svamp skal tørres ud. Monopolet satser på, at nye kulbrinteventyr venter ude i verden. Mærskskæmpekunde, det amerikanske militær, er også dets vigtigste allierede i den store globale olie-jagt.

Der er store forventninger til Irak og Mellemøsten, men også til Kaukasus, Afrika og Latinamerika. Og hvorfor ikke Nordpolen?

Den imperialistiske globalisering, hvor alle mulige varer transporteres verdenshavene og kontinenterne rundt fra produktion til forbrug, selvom langt de fleste kunne produceres meget tættere på anvendelsesstedet, langt mere lokalt, uden storforurenende og ekstremt kostbare transportomkostninger, er Mærskskets rette element. For Mærsk er det en lækkerbissen, for folkene et uhyggeligt ressourcespild. Men det er også en god grund til, at Mærsk ikke bare vil gå forrest i en udvikling mod større bæredygtighed på alle områder, men aktivt bekæmper den – og hellere vil have verden og Danmark med i en rask lille krig.

Skal Mærsk rigtig involvere sig i CO2-bekæmpelse, skal de først sikre sig ekstra profit ved mod betaling at lagre CO2 i oliefelterne og presse den sidste olie ud. Det er ikke udtryk for en strategi fra Mærsk side at det skrottede Lindøværft nu skal udnyttes til center for vedvarende energi i form af bl.a. bølgeenergi og vindmølleproduktion. Men udtryk for at andre virksomheder der arbejder med vedvarende energi har fået øje på her at kunne sikre sig albuerum i en branche i udvikler og som de prioriterer.

Mærsk-imperiets profitinteresser er en garanti for støtte til militarisering, krig og besættelse.

Danmark søger nu at markedsføre sig med en 'grøn profil' – efter det katastrofale billede af en fremmedfjendtlig, antimuslimsk krigernation, som Fogh, Dansk Folkeparti, krigene, indvandrerlovgivningen og Muhammed-tegnningerne har skabt.

Fogh-regeringen forvandlede pludselig markedsføringen af en sort profil til grønt. Her har A.P. Møller Mærsk svært ved at være med. Selskabet kan trøste sig med, at regeringens grønne forvandling heller ikke er reel, og at dens klimaminister nu er klimakommissær i EU.

Møller Mærsk udgør et sort kapitel i Danmarkshistorien, som endnu ikke er færdigskrevet.

Protesterne fortsætter

Politistatslov mod aktivisme, passiv modstand og civil ulydighed

Uropakken eller lømmelloven er en politistatslov, som er vedtaget på trods af protester fra mange hold. Men protesterne fortsætter

Protesterne var der – fra de højlydte protester fra Slotspladsen, hvor initiativet Væk med lømmelpakken bankede det på trommer ind gennem murene, til de mere eller mindre skarpe afvisninger af uropakken fra en lang række juridiske institutioner, menneskerettighedsorganisationer og tilmed en højresnoet tænketank. Hverken vrede eller paragrafrigtig saglighed eller de stadig mere omfattende protester betød noget. VKO går ikke ind for dialog, men vedtog sin egen lov uden videre dikkedarer.

Den spæde parlamentariske opposition forsøgte at 'modarbejde' loven ved at foreslå, at den kun skulle gælde under klimatopmødet – og blev fejlet af banen.

- *Det er en ren politistatslov, udtaler Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne. - Dens formål er simpelthen at kriminalisere al aktivisme, al passiv modstand og al civil ulydighed – og lade det være op til politiet at bestemme og tolke spillereglerne.*

- *Det er ikke voldelige protester, VKO er ude efter. Det er fredelige politiske protester. Lige nu er det klimaaktivismen med de bebudede civile ulydighedsaktioner ved topmødet. Senere bliver det vrede forældre, frustrerede sosu'er og arbejdere, der har fået nok.*

'Uropakken' er en del af finansloven. Og det er nu kommet frem, at den vil blive fulgt op af endnu et umenneskeligt og menneskerettighedskrænkende tiltag fra en regering, der både fører krig i udlandet og mod sin egen ungdom og sit eget folk.

Folk, der kan have boet og arbejdet i

Aktivister lavede en aktion på tilhørerpladserne i Folketingssalen under andenbehandlingen.

Foto: Martin Mounzer

Danmark i årevis, men ikke er danske statsborgere, skal efter VKO's plan kunne udvises for en bagatelagtig forseelse – som f.eks. at nægte at gå væk fra en fredelig aktivistkæde, hvilket efter uropakkens vedtagelse kan give 40 dages fængsel.

Endnu engang går VK's og Dansk Folkepartis 'Danmark' foran i en reaktionær udvikling på internationalt plan.

- *Det er en ny forrykt svinestreg fra en kriminel lov og orden-regering, der ikke er i stand til at sikre danskerne mod bandekrige, men søger at sikre sig selv og klimadestruktive monopoler mod fredelige politiske protester, siger Troels Riis Larsen og tilføjer:*

- *DF's racistiske dagsorden siver ind i alle porer i det såkaldte retssamfund. Men kampen mod lømmelpakken og dens opfølgning vil fortsætte hele vejen under klimatopmødet, og også derefter.*

APK er overbevist om, at 'uropakken' er et internationalt koordineret skridt mod politistaten, som fortsætter i terrorlovgivningernes og overvågningslovenes spor. En sådan ondsindet spiral udvikler sig kun nedad, kun til det værre, som historien viser. Den stopper aldrig, før den bliver stoppet.

Som Seattle var starten på en bevægelse med masseaktivisme og civil ulydighed som metode, skal København og COP15 bringe den til ophør med politistatsme-

toder. Den vil særligt blive taget i anvendelse mod de aktivistiske manifestationer, der er annonceret af f.eks. den internationale klimabevægelse Climate Justice Action.

- *Nogle skal skræmmes væk fra protest, nogle skal bankes på plads, nogle skal fængsles, siger Troels Riis Larsen.*

- *Vi er vidner til det største opbud af politi og politimateriel nogensinde i vort land. Noget af det er lånt i udlandet. Der er skaffet plads til hundreder eller tusinder af tilbageholdte, arresterede og fængslede. De magthavende er bange, og de har grund til det, selvom der ikke er lagt op til voldelige aktioner under topmødet. De ved, at tingene er værre, end de vil stå ved – at klimakrisen, fødevarekrisen, den økonomiske krise og alle de andre kapitalistiske kriser uddybes. Og derfor vil de slå protesten ned nu.*

APK opfordrer til massedeltagelse i de civile ulydighedsaktioner. Troels Riis Larsen siger:

- *Vi opfordrer samtidig Enhedslisten, SF og Socialdemokraterne samt de folkelige og faglige organisationer til at mobilisere til deltagelse i disse manifestationer og til at demonstrere, at de ikke bare i ord er modstandere af 'lømmelpakken'. Nu bliver disse aktioner ikke bare en protest mod klimasvineri for profit, men også mod den truende politistat, og det er en pligt at sige fra.*

En rigtig union med præsident, udenrigsminister og ny kommission

Lissabon-traktaten er fundamentet for Europas Forenede Stater som global supermagt – og forpligter til nyliberalistisk politik og militær oprustning. De små lande taber indflydelse

Fra 1. december har Danmark med Lissabon-traktaten fået en ny grundlov, som kun irere har fået lov til at stemme om. (Til gengæld blev de tvunget til det to gange). Fra den dato har Unionen også sin egen præsident, sin udenrigsminister – og en ny regering i form af EU-kommissionen er faldet på plads.

EU har med Lissabon-traktaten taget det afgørende skridt henimod Europas Forenede Stater, en spiller på den globale arena, der taler med een stemme – de europæiske monopolers. Det siges altid, at EU er en økonomisk kæmpe, men politisk og militært en dværg. Det er det, der nu for alvor, og hurtigst muligt skal rettes op på – med Lissabon-traktaten som den vigtigste døråbner. Fælles marked, fælles mønt, fælles

militær, fælles politi, fællesdomstol ... det meste er på plads eller lige før.

Præsident Rompuy og udenrigsminister Ashton

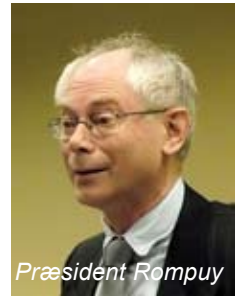
Der er lavet mange vittigheder om, at EUs præsident, den konservative katolik Herman Van Rompuy, indtil nu belgisk statsminister, og den britiske baronesse og New Labour-politiker Catherine Ashton, tdl. handelskommissær, nu udenrigsminister, på den internationale scene er ukendte politiske letvægtere, der aldrig kan matche Obama og Clinton.

De er kompromiskandidater og er blevet foretrukket frem for andre mere profilerede emner som Toni Blair. For EU har mere brug for ubeskrevne blade, end en Blair til at give unionen profil. De er valgt for loyalitet mod unionsprojektet og ikke for at matche den amerikanske tandem på den internationale scene.

Det vigtigste ved deres valg er den kendsgerning, at posterne nu er oprettet og skal til at fungere. De vil blive fyldt med stadig større betydning.

Den egentlige politiske ledelse af EU

ligger i gruppen af kommissærer, en gruppe politikere fra medlemslandene, der sidder i en fem årig periode som en håndplukket og ikke-valgt embedsmandsregering for

Præsident Rompuy

Unionen. Med udpegningen af præsidenten og udenrigsministeren er kommissionsformand Barrosos og hans institutions magt reelt blevet styrket – og det samme er de europæiske stormagters.

Som det hedder i en udtalelse fra det netop afholdte landsmøde i norske Nei til EU om Lissabon-traktatens ikrafttræden:

”De mindste lande mister mest indflydelse. I det lovgivende EU-råd, hvor ministrene samles, fordobler for eksempel Tyskland sin stemmeandel og Frankrigs andel øges med over 50 procent. Mens Danmark og Sverige får en nedgang på hhv. 37 og 46 procent. Tyskland har i dag en stemmewægt, som er 4 gange større end Danmark. Med de nye regler bliver den 15 gange større.”

Dansk farce om undtagelserne

Så snart Lissabon-traktaten var underskrevet var der premiere på en ny dansk farce.

Den samlede EU-glade opposition med Helle Thorning-Schmidt i spidsen for Villy Søvndal og Margrethe Vestager troppede op hos privathospitalernes statsminister med et tilbud, de ikke mente han kunne afslå: en folkeafstemning om to af de tre danske EU-forbehold den 23. marts næste år.

Det kunne han nu godt. På et lukket møde for partiformændene for folketingets partier – som Folkebevægelsen mod EU var uønsket på, selvom bevægelsen havde anmodet om at deltage – takkede han nej.

Løkke Rasmussen frygter at tabe en senere isoleret euro-afstemning og afviste den fikse parlamentariske oppositionsmanøvre.

Om forslaget fra S, SF og R om

afstemning omkring det militære og retslige forbehold erklærede Folkebevægelsen:

”Folkebevægelsen ser ingen grund til afskaffelse af undtagelserne og derfor heller ikke noget behov for folkeafstemninger om dem. Men skal danskerne igen stemme om dem, så bør det ske på fair og demokratiske præmisser. Det betyder blandt andet, at vi skal have mindst tre måneders varsel, at skatte kroner til valgkampen skal fordeles ligeligt mellem ja- og nej-siden og at regeringen ikke misbruger embedsfolk i deres ja-kampagne, som det er sket ved tidligere EU-afstemninger.”

Og ved andre folkeafstemninger, kan det tilføjes. Radio- og TV-nævnet har netop afgjort at Statsministeriets kampagnefilm op til afstemningen om tronfølge loven var politisk og skulle

sikre et ja – en klokkeklar overtrædelse af bestemmelserne.

Men nu er forbeholdskampagnen altså udskudt.

Folkebevægelsen: Tak til statsministeren

Forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU vedtog den 28. november følgende udtalelse:

”Folkebevægelsen mod EU hilser med tilfredshed, at statsministeren udskyder afstemningerne om forbeholdene. Det betyder, at der bliver god tid til at finde ud af, at forbeholdene slet ikke giver de problemer, som mange politikere hævder.

Efter vedtagelsen af Lissabon-traktaten beskytter forbeholdene os mod nogle af de værste bestemmelser i denne traktat. Derfor bør de bevares.”

Mariann Fischer Boel

Sundhedstjek på en EU-kommissær

Den netop afgåede landsbrugskommissær Mariann Fischer Boel har skrevet en 20 sider lang pjese om hendes mange fortjenester gennem fem år i kommissionen. Hun kunne have nøjes med at skrive "Markedet bestemmer alt". For hvad er det egentlig, en dansk kommissær bedriver?

Fischer Boel i EU-æble reklame

Den borgerlige presse er nærmest begejstret over at Connie Hedegaard er blevet sendt til Bruxelles til en nyoprettet klimapost. Der er blevet spekuleret meget i, hvordan den ny klimakommissær kan redde verden, eller i det mindste EU's klima. Men en kort gennemgang af, hvad den afgåede danske landsbrugskommissær, godsejer Mariann Fischer Boel, har bedrevet, viser et andet billede af, hvad kommissærjobbet reelt består i.

Gennem sine fem år ved bordet har hun tegnet en katastrofekurs for et af EU's største indsatsområder. Intet tyder på, at Hedegaard kan eller vil gøre det anderledes.

Storopkøb og støtteordninger

Landbrugskommissæren selv vil gerne huskes for at have sløjft det berygtede direktiv om de krumme agurker og har skrevet en lille pjese om sine bedrifter for et bæredygtigt miljø, EU-skolefrugtordning og ulandene gennem perioden.

Den er et fremragende eksempel på det 'nysprog', der dækker over magthavernes egentlige politik:

"12 nye lande er gnidningsløst blevet integreret i vores landbrugspolitik," skriver fru Boel.

Men hun glemmer at fortælle, at denne gnidningsløse integration ikke mindst handler om, at storbønder, godsejere og investeringsforeninger har opkøbt store dele af landbrugsjorden i

de nye østeuropæiske medlemslande. Noget, der også kaldes 'land grabbing' – eller simpelthen neokolonialisme.

I Østeuropa har storbønder med EU-støttemidler i ryggen nemlig mulighed for at drive gigant landbrug uden smålig skelen til miljøkrav, mindstelønninger og arbejdssikkerhed.

EU's landsbrugsstøtteordninger er samtidig helt fjernet fra den oprindelige ide om en slags fødevarer-tryghed, der skulle modvirke de tilbagevendende landbrugskriser med deres destruktion af fødevarer og af den deraf følgende fødevareremangel ved at sikre mindstepriser.

Det er nu blevet til ordninger, der helt og holdent understøtter private profitmotiverede beslutninger om, hvad der skal produceres.

'Sundhedstjek'

Fischer Boel har i sin periode været ansvarlig for et *sundhedstjek* af den fælles landbrugspolitik, som hun skriver, som bl.a. betød, at kravet om braklægning blev afskaffet.

Hun glemmer igen at fortælle det egentlige: At dette sundhedstjek blev gennemtrumfet på et tidspunkt, hvor der havde udviklet sig en global spekulation i bestemte typer af afgrøder, i den begyndende kollaps af boligboblen og andre fallerede spekulationsemner, og i glade forventninger til tørke og dårlig høst.

Det var en situation, som kommissæren og hendes artsfæller var desperat for at udnytte.

På få måneder blev tidligere brak-

lagte arealer på 82.000 ha i Danmark opdyrket med udsigt til højere kornpriser. Det drejede sig bl.a. om områder, der var regnet med i vandmiljøplaner, og planer for artsdiversitet m.v. Flere steder i verden udbrød der hungerrevolter, da korn og ris blev ubetaleligt.

Men markedet er begejstret for EU. Også selvom de mange tons pesticider og gødning aldrig betalte sig, da boblen i fødevarerpriserne blev punkteret, før end kornet var modnet. Og det er ikke mindst fordi EU står klar med opkøb og støtte til oplagring, da begejstringen vendte og blev til krisetider.

Det er også blevet til en reform af frugt- og grøntsektoren – med krav til avlerne om at slå sig sammen i producentorganisationer, der så selv har fået ansvaret for, hvad der skal smides væk med støttepenge fra EU i krisetider. Det er en ordning, der ifølge kommissæren vil bevirke, at sektoren bliver mere miljøvenlig.

Men at det er endnu en løgn, kan f. eks. ses af den kendsgerning, at EU for nylig stoppede en kampagne fra den svenske fødevarerstyrelse, der skulle have opfordret til at tage miljøhensyn ved at købe grøntsager og frugt *produceret tæt på forbrugeren*, i dette tilfælde altså Sverige. Opfordringer til at tage den type miljøhensyn er nemlig konkurrenceforvridende. Så hvis Connie Hedegaard skal tænke klimaet ind i alt EU, så må det pr. definition ikke omfatte fordele ved lokale produkter.

Den europæiske frugt og grønt bliver for en stor dels vedkommende produceret i Spanien af immigrantarbejdere, der af EU er stemplet som illegale, under meget dårlige løn og arbejdsforhold. Det forhold er ikke blevet ændret under Boel. Tværtimod.

Klimakommissær Connie Hedegaard vil stå for nøjagtig den samme maskerade som Fischer Boel. Og hun er i god træning. Hedegaard har under Fogh og Lars Løkke været med til at promovere EU's selvopfundne klimamålsætning om maksimalt to graders temperaturstigning som et meget ambitiøst mål, der kunne redde verden.

Fakta er, at EU's politik vil betyde klimaforværringer.

Heksejagt på pædagoger

*Kommunernes
Landsforening anklager
socialpædagogernes
fagforening, LFS, for at stå
bag forældreblokaderne af
daginstitutionerne i
København*

Ifølge Politiken er Kommunernes Landsforening (KL) i gang med at forberede en sag i Arbejdsretten mod Landsforeningen af Socialpædagoger, LFS. KL har som andre tvivlsomme virksomheder intenst studeret Facebook og ved nærlæsning fundet ud af, at socialpædagogernes næstformand, Jan Hoby, her bl.a. har dristet sig til at skrive, at "LFS understøtter og opfordrer faktisk sine medlemmer til at kæmpe" og "Fedt, at det pædagogiske område vil slås".

Ikke andet end hvad de fleste københavnere, og ikke mindst forældrene til børn i daginstitutioner, mener – og nøjagtig hvad fagbevægelsen har både ret og pligt til.

KL: Forældre manipuleres af stygge pædagoger

Men Jan Hobys bemærkninger var for meget for KL. Tirret af forældrenes langvarige og beslutsomme blokader mod dramatiske besparelser på børneområdet i København og tidligere af pædagogers arbejdsnedlæggelse forventer KL tilsyneladende, at pædagogernes faglige organisationer skal afsvære forståelse for og sympati for

forældrenes kamp og i stedet virke som skruebrækkere mod blokaderne.

KL har fundet ud af endnu mere ved at nærlæse Jan Hobys solidariske bemærkninger. Den ser her selve bevist på, at det er pædagogernes fagforening, og ikke forældrene, der har iværksat og står bag de omfattende blokader mod københavnske daginstitutioner imod personalenedskæringer og andre forringelser, der efter planen skulle gennemføres fra 1. januar. Blokaderne og aktionerne oprappedes, fra budgetforliget blev vedtaget, og fortsatte efter kommunalvalget.

Med andre ord: De københavnske forældre manipuleres af stygge pædagoger.

Med KL's nidkære reaktion og plan om at indbringe pædagogerne for arbejdsretten på baggrund af Facebook-udtalelser afslører denne arbejdsgiverorganisation, at 'fredspligten' og Arbejdsretten begge spiller en rolle som instrumenter, der skal forsøge at forhindre faglig og social kamp.

Gensidig forståelse mellem børneinstitutionernes personale og brugerne af dem er ikke tilladt. Og hvis pædagoger udtrykker deres forståelse for forældrenes blokader imod kommunens reaktio-

nære nedskæringer, der både rammer børnefamilier og pædagoger, opfattes det næsten som en forbrydelse.

KL's reaktion er en del det politiske, ideologiske og juridiske felttog mod enhver form for modstand mod den neoliberale nedskæringspolitik.

Næstformand Jan Hoby afviser beskyldningerne fra KL og udtaler til Politiken, at der ikke er den ringeste basis for en sag ved Arbejdsretten:

- Det er klart, at en fagforening som os, der både er modig og politisk og tør sige, hvad vi mener – selvfølgelig vil man forsøge at knalde os på dette spørgsmål. Men vi har ikke udtalt på noget tidspunkt, at vi støtter overenskomststridige strejker.

For KL er de københavnske forældres beslutsomme og langvarige blokader farlige eksempler til efterfølgelse over hele landet, især når kommunerne i de kommende år skal forvalte regeringens krav om yderligere besparelser. En faktisk og reel forståelse pædagoger og forældre imellem – og værst af alt en fælles kamp – skal forsøges banket i jorden.

Blokaderne har virket

I mellemtiden har den nyvalgte børneborgmester i København, Anne Vang (S), meddelt, at hun vil droppe de planlagte besparelser og finansiere dem ved lån. Blokaderne har gjort indtryk.

Men at et flertal i borgerrepræsentationen nu officielt vil droppe at spare 47 millioner kroner, imponerer ikke de københavnske forældre.

Lave dagpenge nedsætter produktiviteten

Der er en direkte sammenhæng mellem de danske virksomhedernes dalende produktivitet og de nuværende lave dagpengesatser. Peter Kay Mortensen, formand for LO Storkøbenhavn og Det Regionale Beskæftigelsesråd for Hovedstaden og Sjælland, udtaler:

"Det er helt klart de lave dagpengesatser, der trykker produktiviteten i de danske virksomheder."

For Peter Kay Mortensen er der ingen tvivl om, at mange virksomheder beholder medarbejderne, også selvom der ikke er produktion nok. Samme udvikling ser han i forbindelse med de mange arbejdsfordelinger i

beskæftigelsessystemet siden slutningen af 2008.

"Når virksomhederne på den måde fastholder medarbejderne, så betyder det jo, at produktiviteten falder.

Regeringen kunne gennem en krisepakke forhøje dagpengesatsen i den periode, hvor virksomhederne venter på nye ordrer, i takt med at den økonomiske situation blev forbedret," udtaler Peter Kay Mortensen.

Men et nærmere studium af denne indrømmelse viser, at den ikke er så stor endda. Det påstås, at spareplanen på de 47 millioner kr. tages af bordet, mens der skal optages et lån på 24 millioner til at dække nogle af besparelserne.

Pressechefen for Københavns Forældre Organisation, KFO, slår koldt vand i blodet:

- Vi har ingen arme oppe over, at spareplanen på de 47 millioner er taget af bordet. Spareplanen er ikke væltet. Reelt er besparelserne bare blevet pakket ind og har fået et nyt navn, udtaler Nina Reffstrup.

Resten af pengene skal findes via udskydelse af pædagogers efteruddannelse og fjernelse af tilskud til, at institutioner kan have udvidet åbningstid, og det er ikke acceptabelt, mener KFO. Forældreorganisationen ønsker, at de nedslidte daginstitutioner og deres forhold regulært skal forbedres. Og ikke blot undgå en yderligere forværring, for de er kommet slag i slag over en årrække. Og nu er mobiliseringen der. Også det er en af baggrundene for KL's sag mod LFS.

At man beslutter at optage et lån i år, imponerer heller ikke forældrene. De er derimod bekymret over, hvordan lånet skal finansieres:

- Medmindre man næste år beslutter at eftergive lånet, betyder det, at de mange millioner skal betales tilbage engang, og dermed skubber politikerne bare udgifterne foran sig. Så vi håber, de låner pengene og finder en anden måde at betale dem tilbage på i 2011 end at skære på børneområdet, udtaler Nina Reffstrup til Berlingske Tidende.

Udover de tidligere planlagte besparelser på 47,7 millioner kroner har politikerne på Københavns Rådhus aftalt en gennemsnitlig besparelse på 2,8 pct. pr. institution.

Det kan stadig nå at betyde, at budgetforliget resulterer i kommende fyringer af pædagoger.

KFO indstillede dog planen om en demonstration den 1. december og nye protestaktiviteter i december. Man konstaterede:

"Forældrene har vundet en sejr ved at kompensationsmidlerne bevares, forældrene har organiseret sig og er bedre organiseret end nogensinde – forældrepresset betaler sig!"

Mellem centrifuger og rullemaskiner

Den ugentlige vaskedag er indtruffet. Pligtskyldig bærer jeg de første to vaskeposer til kælderens. Jeg har gennem de sidste to år på denne ansvarspost lært, hvornår oddsene for ledige maskiner er størst. Ganske rigtigt. Ejendommens vaskeri har kun besøg af en pæn, meget sirlig ældre dame på den anden side af pensionsskellet. Håret er sat i de nydeligste krøller.

Ellers er det i øvrigt rammende, hvor mange mænd der føler sig kaldet til det "rene" helvede, som vi hankønsvæsener i enrum ynder at betegne vasketjansen. Når vi støder ind i hinanden i de hellige vaskehaler, så er udvekslingerne rimelig korte med en karakter af selvmedlidthed:

- Det er da efterhånden sjældent, at man render på en kvinde i denne kælder. Gik det ikke lidt for vidt med kvindefrigørelsen?

Her forholder det sig anderledes, når kvinder er til stede – for ikke at sige sammen i vaskeskælderens. Et af yndlingsemnerne er den manglende respekt fra de andre brugere:

- Det er da utroligt, at man ikke kan lære at feje tørretumbleren, når man har brugt den. Jeg mener, det står højt og tydeligt på opslaget. Det tager jo ingen tid, men næ – i vore dage har de unge ingen respekt.

Sådan kan den berømte gramfonstift køre i samme rille i rigtig lang tid. Det er lidt, som om det skaber lidt tryk med visheden om, at man altid kan opnå enighed og fællesskab om, at andre ikke opfører sig ordentligt.

Situationen i dag adskiller sig ikke fra de øvrige. Den ældre dame siger:

- Det er ærgerligt, at rengøringen ikke er bedre. Det er jo torsdag, hvor der også bliver vasket trapper, men det kan selvfølgelig være lavet om, efter vi har fået ny varmemester. Jeg går jo lidt op i det, fordi jeg sad selv i bestyrelsen, da vi besluttede vaskeriet.

Det sidste blev sagt med stolthed i stemmen, og jeg benyttede lejligheden til at få drejet snakken hen på

andet end nullermænd og uverne unge.

- Det må jeg sige. Min kone og jeg synes jo, det er et mægtigt fint vaskeri, ejendommen har, og til en rimelig penge.

- Ja, der er jo ikke så mange, der benytter vaskeriet mere, konstaterer hun.

- Mange har fået maskine i lejligheden, selvom det ikke kan betale sig. Vi undersøgte det, da vi lavede vaskeriet. Her koster en vask 13 kr., mens det privat koster 21.

Jeg forsøger at "trøste" lidt:

- Jeg synes nu, at det bliver brugt meget. I starten troede jeg, at der var masser af ledige maskiner tidligt søndag morgen, men ak. Det er måske det værste tidspunkt, men nu gider folk jo heller ikke gå i kirke mere.

Hun trækker lidt på smilebåndet. Der var jeg heldig. Hun ser nu heller ikke specielt troende ud. Jeg vælger at fortsætte lidt ud af sporet med priser:

- Jeg er nogle gange blevet bon'et en femmer for at reservere.

- Det er kun, hvis du kommer for sent. Du skal benytte maskinen 15 minutter efter tiden, du har reserveret den til. Ellers bliver du straffet, oplyser hun venligt.

- Nå, det er sådan, det hænger sammen.

- Du har måske ikke boet her så længe, spørger hun interesseret.

Av, den sad. Er du ny – eller bare dum.

- Min kone og jeg har vel snart boet her i omkring syv år. Jeg har blot ikke sat mig godt nok ind i reglerne, erkender jeg. Jeg kan se på hende – og høre på tavsheden – at tankerne flyver lidt omkring de unges ligegyldighed, men jeg er også ved at være færdig og hilser pænt farvel og fortsat god dag:

- Og tak for sluddereren. Det var hyggeligt. Hun sender mig et meget venligt smil, der afslører, at det dog var en ualmindelig venlig og rar "ung" mand, hun fik en snak med.

Reno

Der er dømt varm luft ved klimatopmødet

Alt tyder på, at der ikke vil blive fundet nogen virkelige løsninger på klimaproblemerne på topmødet i København. Mødet har mest af alt karakter af en paradeforestilling, der ikke vil føre til bindende aftaler om de nødvendige nedskæringer i udledningen af drivhusgasser. At forbedre klimaet koster penge og vil lægge begrænsninger på de multinationale selskaber. Penge og begrænsninger, som de store stater og monopolerne ikke vil acceptere eller være med til at betale.

Klimakrisen er direkte forbundet med den økonomiske verdenskrise, med fødevarerkrise og med militarisme og krig. I stedet for at se på krisernes sammenhæng og gøre noget ved de grundlæggende årsager vedtager regeringscheferne og topmøderne falske løsninger, der ikke ændrer katastrofekursen, men sikrer profitterne og skal stikke blå i øjnene på folkene ved at drage veksler på fremtiden.

Nej til handel med CO₂-kvoter - indfri klimagælden Lad ikke de fattige lande betale klimaregningen

De store klimasyndere, de rige landes regeringer og deres multinationale selskaber kaster omkostningerne ved at forbedre klimaet og for deres ødelæggelser af klima og miljø over på de fattigste lande. Handelen med CO₂-kvoter og eksport af giftigt affald gør det muligt for de rige lande at fortsætte forureningen som hidtil. Det må stoppes. De rige lande må betale for deres klima- og miljøødelæggelser. De må indfri deres klimagæld, og de må udvikle bæredygtige løsninger i deres egne lande og industrier.

Danmarks (=EU's) klimamål er alt for lave. Alene for at holde sig inden for en 2 graders temperaturstigning skal Danmark nedsætte sin CO₂-udledning med 6 % pr. år og samlet med 60 % i 2020. I Danmark må der gennemføres omlægninger, der minimum lever op til dette mål, og vel at mærke som reelle reduktioner, så hvad der spares her ikke bliver solgt som forureningskvoter til andre lande.

Red planeten! Ikke profitten!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Stop krigene – de kæmpe miljøsyndere

Krigene er enorme miljøsyndere. Fra USA's aflønningsprogrammer i Vietnam til urangranater i Kosovo og Jugoslavien, til bombninger af Irak og Afghanistan og andre steder med stoffer, der er katastrofale for natur og mennesker. Og vi må ikke glemme, af krigene sætter landenes befolkninger tilbage til et stenalder-lignende niveau i lang tid fremover. Og de af krig skabte miljøkatastrofer vil forfølge menneskene i de krigshærgede områder på kloden i generationer fremover. Ydermere udleder det militære maskineri uhyggeligt meget CO₂.

Også derfor må krig og besættelse af Afghanistan, Irak, Palæstina osv. straks bringes til ophør.

Send regningen til klima- og miljøsvinene - ikke til arbejderne og folkene

Blandt de største klimaødelæggere er skibsfarten, ikke mindst containerskibene, som uden for al kontrol brænder gigantiske mængder af. Skibsfarten udleder 870 millioner tons CO₂ hvert eneste år. Det er mere end USA og Canada tilsammen. Containergiganten A.P. Møller Mærsk er ansvarlig for et større udslip end hele Danmark som nation. Skibsudslippene vil fordobles eller tredobles frem til midten af århundredet.

Regningen for klima- og miljøsvineriet bliver sendt til arbejderne og til folkene. I mange lande vil man nu pålægge borgerne CO₂-skatter, mens multinationale forurenere som det fossildrevne Mærsk får skattefinansierede statslån til at

nedlægge arbejdspladser i Danmark.

Det må selvfølgelig kræves, at klima- og miljøsvinene selv betaler – og at de forhindres i fortsatte ukontrollerede udslip.

Vi vil have et samfund med vedvarende energi

Mange former for miljøvenlig teknologi er udviklet, men det er de fossile brændstoffer, kapitalen satser på. I stedet bør der investeres massivt i miljøvenlig, vedvarende energi, der kan varetage befolkningernes behov. Produktionen må omlægges på en hensigtsmæssig måde, der reducerer klima- og miljøbelastninger maksimalt, herunder fra den globale transport.

Bare på kortere sigt kan vi ikke overlade denne opgave til det borgerlige samfund, til den private kapitalisme og til imperialismen. Jagten på maksimal profit vil altid være den altoverskyggende interesse i et kapitalistisk system.

Det er verdens arbejdere, almindelige folk, der må redde planeten fra den klimakatastrofe, magthaverne bereder os. Vi må gå i brechen og aktionere for omstilling fra fossile brændstoffer til vedvarende og bæredygtig energi.

Atomkraft må afvises som et brugbart alternativ. Det vil kun betyde endnu flere uovervindelige miljøproblemer.

I sidste ende vil kun et socialistisk samfund, der kan eliminere profitmotivet og gigantmonopolernes kontrol med stater og samfundsliv, kunne løse klimakrisen og sikre bæredygtige og menneskeværdige samfund.

Vi er ikke uromagere og lømler! Vi er forsvarere af bedre klima og af demokrati

I forbindelse med klimatopmødet i København har regeringen udtænkt endnu en lov og orden-pakke, der skal skræmme og forhindre befolkningen fra at bruge sin demokratiske ret til at forsamles og demonstrere. Den har fået kælenavnet "lømmepakken", som for at fortælle os, at de, der bruger deres grundlovssikrede ret til forsamlingsfrihed og demonstrationsret, er en flok lømler.

Magthaverne har ikke nok i deres terrorlov, overvågning af al kommunikation, maskeringsforbud, omfattende visitationszoner osv.

Regeringen påstår, at loven om yderligere indskrænkning af forsamlings- og demonstrationsretten kun skal bruges for at tøjle "lømler" og imødegå optøjer under klimatopmødet. Men det står klart, at det er en generel lov, der skal gælde fremover for hele befolkningen.

Regeringen forbereder sig på kommende protester, ikke blot protester mod ødelæggelsen af klimaet, men også ved strejker, forældreblokader og protester mod nedskæringer af levevilkårene generelt, mod krig og nye reaktionære love. Derfor siger vi:

**UROPAKKE - NEJ TAK!
POLITISTAT - NEJ TAK!**

*Fotos fra aktioner i
forskellige lande op
til klimatopmødet i
København*

Kort guide til COP-15 protesterne i København

7. – 18. december

Det er ikke muligt at give blot et tilnærmelsesvist udtømmende overblik over de mængder af arrangementer, møder, protester, demonstrationer, aktioner, fester osv., der vil finde sted i perioden med FN's klimatopmøde i København 7.-18. december.

Det officielle topmøde starter den 7. december, i byen København på Rådhuspladsen med noget der kaldes Hopenhagen og taler af Ritt Bjerregaard og Gro Harlem Brundtland. Selve topmødet starter på embedsmandsniveau, men får den 9. december besøg af den amerikanske præsident. 90 statsledere har meddelt deres ankomst. De sidste dage vil se et heftigt slagsmål blandt delegationerne.

Modarrangementerne er allerede i gang. F.eks. klimademonstreres der i Århus på Rådhuspladsen den 5. december kl. 13. Demonstrationer mod politistatsloven 'lømmelpakken', der er trådt i kraft nu – i øvrigt næsten samtidig som den danske forfatning underordnes EU's Lissabon-taktat - har fundet sted under hele det parlamentariske forløb.

Der findes nogle vigtige tråde at danne sig et overblik efter.

Det statsfinansierede såkaldte *Alternative Klimatopmøde* finder sted i hele perioden i DGI-byen i København, arrangeret af *Klimaforum09* – med mange hundrede arrangementer, organiseret af forskellige grupper og organisationer. F.eks. deltager den canadiske forfatter Naomi Klein i en diskussion om klimagæld torsdag den 10. december kl. 16 – 20. En koncert med bl.a. de amerikanske protestsangere Ann Feeney, der deltog i Seattle for 10 år siden, og David Rovics er planlagt til om aftenen søndag den 13. december (Se programoversigt på www.klimaforum09.org)

Climate Justice Action er en international klimabevægelse, der går ind for direkte aktion og civil ulydighed. Den har planlagt en lang række aktioner under hele forløbet, også sammen med danske grupper – herunder *Don't buy the lie: Our climate is not your business* den 11. december til det store for-

søg på at få afholdt et folkets topmøde - Reclaim Power - inden for Bellacentret den 16. december. Det er ikke mindst disse aktioner, politiet er sat til at bremse. (Se www.climate-justice-action.org og www.climatecollective.org).

Den store, internationale demonstration, der er opdelt i en række sektioner, finder sted lørdag den 12. december med start ved Christiansborg kl. 13 og march til Bellacentret. Hundrevis af organisationer verden over er anbefalere. (Se 12dec09.dk).

Den 17. december kl 16-20 afholdes folkemøde i Valbyhallen med præsidenterne for ALBA-landene, der kommer samlet til København – indbefattet Raul Castro (Cuba), Hugo Chavez (Venezuela) og den kuppede Manuel Zelaya fra Honduras.

Og så planlægges Barack Obamas korte besøg i København den 9. december, før overrækkelsen af Nobels fredspris i Oslo dagen efter, markeret med en fakeldemonstration ved den amerikanske ambassade kl. 16-18, arrangeret af bl.a. Stop terrorkrigen og Budskab fra Græs-rødderne, under overskriften

YES WE CAN – GET OUT OF AFGHANISTAN!

Løbende info om begivenhederne findes på kpnet.dk og på en særlig klimauderside, man kan finde fra kpnet.dk

København: Seattle bliver voksen

Af Naomi Klein

Journalisten og forfatteren Naomi Klein er en af deltagerne på 'Det alternative klimatopmøde' i DGI-byen. Hun skriver her om sine forventninger til protestbevægelsen Climate Justice Action

Her forleden dag modtog jeg en kopi af udkastet til "Kampen om historien bag slaget om Seattle" af Davis Solnit og Rebekka Solnit. Den er berammet til at udkomme ti år efter, at en historisk koalition af aktivister lukkede Verdenshandelsorganisationens (WTO's) topmøde. Det var gnisten, der antændte en global bevægelse mod de multinationale koncerner.

Bogen er en fascinerende opsummering af, hvad der virkelig skete i Seattle, men når jeg snakker med David Solnik, gurun for de direkte aktioner, der hjalp med at få lukningen af mødet gennemført, så finder jeg ham mindre interesseret i at dvæle ved 1999 end i at tale om det kommende FN-klimatopmøde i København og de aktioner, som Climate Justice har organiseret over USA den 30. november:

"Det er definitivt en bevægelse af Seattle-typen," oplyser Solnik: *"Folk er rede til at aktionere, hvor de lægger sig ned."*

Der er helt sikkert Seattle-kvalitet over Københavns-mobiliseringen. Det viser sig i det enorme omfang af grupper, som vil være til stede, de forskellige taktikker, som vil blive lagt for dagen, og i at regeringer fra udviklingslande kommer og er rede til at bringe aktivistkrav ind på topmødet. Men København er ikke bare et Seattle om igen. Det føles derimod, som om de progressive og mest følsomme lag skabende ændrer en bevægelse, der bygger på en tidligere periodes stærke sider, men også lærer af dens fejltagelser.

Det afgørende kritikpunkt af bevægel-

Naomi Klein

sen, som medierne insisterer på at kalde for "anti-globaliserings-bevægelsen", har altid været, at den havde en alenlang liste af klager og få konkrete alternativer. I modsætning hertil er den bevægelse, man samles om i København, rettet mod et enkelt punkt – klimaforandringerne – men den fortæller en sammenhængende historie om årsagerne og om kuren og inkorporerer reelt alle globale spørgsmål. Ifølge denne historie forandres vort klima ikke alene på grund af en specielt forurenende praksis, men på grund af den underliggende kapitalistiske logik, der over alt andet lægger vægt på korttidsprofit og endeløs vækst. Vore regeringer vil nu have os til at tro på, at samme logik kan spændes for løsningen af klimakrisen ved at skabe en ny handelsvare, som hedder CO₂, og som vil omdanne skov og agerland til 'kar' for vores ukontrollable udslip.

Climate Justice-aktivister i København vil anføre, at "CO₂-handelen" langtfra vil løse klimakrisen, men vil medføre en privatisering af atmosfæren uden fortilfælde, og at modregninger og CO₂-kar truer med at blive til et angreb

på ressourcer af koloniale dimensioner. Ikke blot vil disse "markedsbaserede løsninger" slå fejl som løsning på klimakrisen, men denne fejltagelse vil samtidig bevirke en dramatisk uddybning af fattigdom og ulighed, fordi de fattigste og mest sårbare folk er hovedofre for klimaforandringer, ligesom de er de primære forsøgskaniner for disse manøvrer med handel med CO₂-udslip.

Men aktivister i København vil ikke simpelthen sige nej til alt dette. De vil aggressivt fremme løsninger, der samtidig reducerer udslippene og mindsker uligheden. Til forskel fra tidligere topmøder, hvor alternativerne syntes at være efterrationalisering, vil alternativerne indtage den centrale sceneplads i København. F.eks. har koalitionen for Climate Justice Action opfordret aktivister til at storme conferencecentret den 16. december. Mange vil gøre det som del af "cykelblokken", der vil køre samlet som en hidtil uset "uimodståelig ny maskine af modstand" bestående af

hundredvis af gamle cykler. Målet for aktionen er ikke at lukke topmødet på Seattle-vis, men at åbne det op og forvandle det til et "sted til at snakke om vores dagsorden, en dagsorden nedefra, en dagsorden for klima retfærdighed, for ægte løsninger i stedet for deres falske ... Denne dag skal være vores".

Nogle af tilbuddene fra aktivisterne er de samme, som den globale retfærdighedsbevægelse har kæmpet for i årevis: lokalt bæredygtigt landbrug; mindre, decentraliserede kraftværksprojekter; respekt for de indfødtes ret til jord; at lade fossilt brændstof blive i undergrunden; ophævelse af patentbeskyttelse af grøn teknologi; samt at betale for disse omstillinger ved at beskatte finansielle transaktioner og ved annullering af udenlandsgæld. Andre forslag er helt nye, såsom det stigende krav om, at de rige lande betaler deres "klimagæld" – erstatninger for ødelæggelserne til de fattige. Det lyder som skrappe pålæg, men vi har alle lige set, hvilke

ressourcer vore regeringer kan finde, når det drejer sig om redde eliten. Som et slogan op til Københavns mødet lyder: "Hvis klimaet var en bank, ville det være blevet reddet" – og ikke overladt til markedets brutalitet.

Ud over en historie, der hænger sammen, og fokus på alternativer, så er der mange andre ændringer: Der er en mere gennemtænkt metode til

direkte aktion, der anerkender nødvendigheden af mere end snak alene, men også er besluttet på ikke at spille ud fra det bundne manuskript 'Politi mod protesterende'.

"Vores aktion består i civil ulydighed," siger organisatorerne af 16. december-aktionen. "Vi vil overvinde enhver fysisk barriere, der står i vejen – men vil ikke svare med vold, hvis politiet [forsøger] at optrappe situationen."

(Når det er sagt, så er det uundgåeligt, at det to uger lange topmøde vil inkludere et par løbende kampe mellem politi og unge i sort. Det er Europa trods alt).

For et årti siden skrev jeg i et synspunkt, der blev trykt i New York Times oven på lukningen af Seattle, at en ny bevægelse, som talte for en radikalt anderledes form for globalisering, "netop havde sin dåbsfest".

Hvad bliver betydningen af København? Det har jeg spurgt John Jordan, hvis forudsigelser af, hvad der kunne ske i Seattle, jeg har citeret i min bog 'No Logo':

"Hvis Seattle var bevægelsernes bevægelses dåbsfest, vil København måske blive en fejring af, at vi er blevet voksne."

Han advarer imidlertid om, at det at blive voksen ikke betyder at spille på det sikre, at undgå civil ulydighed frem for kedelige møder:

"Jeg håber, vi er vokset op til at være langt mere ulydige," sagde Jordan, "fordi livet på denne vores planet meget vel kan blive afsluttet på grund af alt for megen lydighed."

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research 22. november 2009

Ny bog fra Oktober Forlag Udkommer 4. december

B.C. Andersen: Breve til kammeraterne
132 s., 120,- kr.
Fås i Oktober Bogbutikkerne

Klima raseri

Af Naomi Klein

Den eneste måde at stoppe global opvarmning på er, at de rige nationer betaler for skaden, de har gjort – eller imødese konsekvenserne

En sidste chance for at redde verden – sådan er FN's topmøde om klimaforandringer i København i december blevet opreklameret i månedsvis. Repræsentanter fra 192 lande vil endelig indgå en aftale om at holde de globale temperaturer under katastrofeniveau. Mødet påkalder "den gamle følelse af enhed fra tegneserierne over for en fælles fare, der truer jorden", sagde Todd Stern, præsident Obamas hovedudsending i klimasager: "Det er ikke meteorer eller invaderende fra rummet, men skaden på vor planet, på vort samfund, på vore børn og børnebørn vil være lige så stor."

Det var i marts måned. Siden har det endeløse slag om en sundhedsreform stjålet meget af præsidentens fremdrift vedrørende klimaforandringer. København starter nu sandsynligvis før kongressen har vedtaget bare en svag klimalov. Med kullobbyen som medforfatter, har de amerikanske politikere dropet superheltemetaforerne og rasler for at sænke forventningerne til at opnå en seriøs aftale på klimatopmødet. Det er kun et møde, udtaler USA's energiminister Steven Chu, ikke et "enten alt eller enden på alt".

Mens troen på handling fra regeringernes side svinder, betragter klimaaktivister imidlertid København som en mulighed af en anden slags. Topmødet er på vej til at blive det største miljømøde i historien, og det er en chance for at generobre det politiske terræn fra de erhvervsvenlige halve tiltag, såsom CO₂-handelen, og introducere nogle fornuftige, effektive forslag, der mindre handler om at skabe komplekse nye markeder for forurening og mere om at bevare kul og olie i undergrunden.

Blandt de vigtigste og mest lovende og også mest kontroversielle forslag er "klimagælden". Ideen om, at de rige lande skal betale skadeserstatninger til de fattige lande for klimakrisen. I klimaaktivismens verden markerer det et dramatisk skift i både tone og indhold. Amerikanske miljøaktivister tenderer til at betragte global opvarmning som en kraft, der hæver sig op over alle forskelle. Vi deler alle den skrøbelige, blå planet. Alle må arbejde sammen om at redde den. Men koalitionen af latinamerikanske og afrikanske regeringer plæderer for klimagælden ved at påpege forskellene, ved at stille skarpt fokus på den frygtelige kontrast imellem dem, der er årsag til klimakrisen (den udviklede verden), og dem, der lider under de værste følger (udviklingslandene). Justin Lin, cheføkonom i Verdensbanken, opstiller det uden omsvøb:

"Omkring 75-85 %" af skaderne forårsaget af global opvarmning "vil ramme udviklingslandene, skønt de kun bidrager med en tredjedel af udledningen af drivhusgasser".

Klimagæld handler om, hvem der samler regningen op. Græsrodsbevægelsen bag forslaget mener, at ansvaret for alle omkostninger i forbindelse med at tilpasse sig en mindre fjendtlig økologi – alt fra bygning af diger til omstillingen til renere og mere kostbare teknologier – ligger hos de lande, der skabte krisen.

"Hvad vi har brug for, er ikke noget, vi bør tigge om, men noget, man skylder os, da vi har med en krise at gøre, vi ikke selv har skabt," udtaler Lidy Nacpil, koordinator i Jubilee South, en international organisation, der har

arrangeret demonstrationer for at fremme klimaerstatninger: "Klimagæld er ikke en sag om barmhjertighed."

Sharon Looremata, en advokat for Maasai-stammefolkene i Kenya, der har mistet fem millioner køer under tørken de seneste år, siger det med endnu skarpere vendinger: "Maasai-samfundet kører ikke i store biler eller tager på ferie med fly," udtaler hun: "Vi er ikke skyld i klimaforandringerne, alligevel er det os, der lider under dem. Det er en uretfærdighed og bør stoppes her og nu."

Argumentationen for 'klimagælden' starter som de fleste diskussioner om klimaforandringer med videnskab. Før den industrielle revolution var tætheden af kuldioxid i atmosfæren – hovedårsagen til global opvarmning – på 280 dele pr. million, dpm. I dag er den oppe på 387 dpm – langt over alle sikkerhedsgrænser – og stiger stadig. De udviklede lande, der udgør 20 % af verdens befolkning, har udledt næsten 75 % af de drivhusgasser, der nu destabiliserer klimaet (USA alene, der bebos af knap 5 % af den globale befolkning, bidrager med 25 % af alle CO₂-udledninger), og mens udviklingslande som Kina og Indien er begyndt at udspy store mængder kuldioxid ud i luften, argumenteres der for, at de ikke er lige så ansvarlige for omkostningerne ved oprensning, fordi de kun har deltaget med en lille andel af de 200 års akkumulerende forurening, der har skabt krisen.

I Latinamerika har venstreorienterede økonomer længe anført, at vestlige lande skylder en vagt defineret "økologisk gæld" til kontinentet for århundreders kolonialt tyveri af jord og ressourceudvinding. Men et nyligt argument for klimagæld er langt mere konkret, takket være et ret nyt undersøgelsesorgan, som har sat præcise tal på, hvem der har udledt hvad, og hvornår:

"Det spændende er," siger Antonio Hill, der er seniorrådgiver ved Oxfam, "at vi virkelig kan sætte tal på det. Vi kan måle det i tons kuldioxid og regne omkostningerne ud."

Lige så vigtigt er det, at ideen støttes af FN's Rameaftale om klimaforandringer, ratificeret af 192 lande, heriblandt USA. Rameaftalen erklærer ikke blot, at *"størstedelen af den historiske og nutidige globale udledning af drivhusgasser er sket i udviklede lande"*. Den fastslår klart, at de skridt, der tages for at løse problemet, skal ske *"på basis af retfærdighed og i overensstemmelse med det fælles, men forskelligartede ansvar"*.

Skadeserstatningsbevægelsen har ført diverse koalitioner af store internationale organisationer sammen såsom Friends of the Earth (da: NOAH) og Kirkernes Verdensråd, som har sluttet sig til klimaforskere og politiske økonomer, hvor mange er tilknyttet det indflydelsesrige Tredje Verden-Netværk, som har stået i spidsen for appellen. Indtil for nylig var der imidlertid ingen regering, der pressede på for at få klimagælden med i Københavns-aftalen. Det ændrede sig i juni, da Angelica Navarro, hovedklimaforhandler for Bolivia, gik på talerstolen ved FN's klimaforhandlinger i Bonn i Tyskland. Kun 36 år gammel og skødesløst klædt i en sort sweater lignede Navarro mere en af hippierne udenfor end bureaukraterne og embedsmændene indenfor på mødet. Navarro satte den seneste viden om udledningerne sammen med opgørelser om, hvordan smeltende gletsjere truer vandforsyningen i to store bolivianske byer, og rejste en klar argumentation for, hvorfor udviklingslandene har krav på massiv compensation som følge af klimakrisen.

"Millioner af folk – på små øer, i mindre udviklede lande, lande uden adgang til havet såvel som sårbare samfund i Brasilien, Indien og Kina og overalt i verden – lider under virkningerne af et problem, som de ikke har medvirket til," fortalte Navarro den stopfyldte sal. Ud over at måtte imødesee et stadig mere fjendtligt klima kan lande som Bolivia ikke sætte gang i økonomisk vækst med billig og beskidt energi, som de rige lande har gjort, da det kun vil øge klimakrisen, erklærede hun. Men de har heller ikke råd til de tunge investeringsomkostninger ved at lægge om til vedvarende energi som vind og sol.

Løsningen er trefoldig, mente Navarro. De rige lande skal betale omkostningerne forbundet med tilpasning til klimaforandringerne, skære dybt i deres egne udledningsniveauer *"for at skabe atmosfærisk plads"* til udviklingslandene, og de skal betale tredjeverdenslandene for at springe fossile brændstoffer over og gå direkte til renere alternativer:

"Vi kan ikke og vil ikke opgive vores retmæssige krav på en fair andel af atmosfæren med et løfte om, at engang i fremtiden vil teknologien blive stillet til rådighed for os," sagde hun.

Talen opildnede aktivister over hele verden. I de seneste måneder har Sri Lankas, Venezuelas, Paraguays og Malaysias regeringer støttet miljøgældkonceptet. Mere end 240 miljø- og udviklingsorganisationer har skrevet under på en erklæring, som forlanger, at rige lande betaler deres klimagæld, og 49 af de mindre udviklede lande vil fremføre kravet i København som en fælles blok i forhandlingerne.

"Hvis vi vil bremse udledningerne i det næste årti, behøver vi en massiv mobilisering, større end nogen i historien," fastslog Navarro i slutningen af talen: *"Vi har brug for en Marshallplan for Jorden. Planen skal bevirke finansiering og teknologioverførsel i en aldrig tidligere set skala. Den må sørge for grundlæggende teknologi i alle lande for at sikre, at udledningen reduceres, mens folks livskvalitet stiger. Vi har kun et årti."*

Det bliver et meget dyrt årti. Verdensbanken beregner udviklingslandenes omkostninger ved klimaforandringerne – alt fra kvæg, udmarvet af tørke og stormfloder, til malaria spredt fra myggeplaget vand – til at udgøre helt op til ti milliarder dollars om året. Overgangen til vedvarende energi vil, ifølge FN's undersøgelser, øge omkostningerne væsentligt mere: til op til 60 milliarder dollars om året det næste årti.

Til forskel fra de nylige bankredningsaktioner, der simpelthen overførte offentlig rigdom til verdens rigeste finansinstitutioner, vil penge brugt på klimagæld give næring til en global miljøomdannelse, som er nødvendig for

at redde jorden. Det mest spændende eksempel på, hvad der kan opnås, er de løbende bestræbelser på at beskytte Ecuadors Yasuni National Park. Denne ekstraordinære stump Amazonregnskov, der er hjem for adskillige indfødte stammer og et usandsynligt stort antal sjældne og eksotiske dyr, indeholder næsten lige så mange træarter på én hektar, som der findes i hele Nordamerika. Hagen ved det er, at neden under denne overdådighed af liv vurderes der at være 850 millioner tønder olie til en værdi af syv milliarder dollars. At brænde den olie af – samt fælde regnskoven for at få fingre i den – vil tilføre 547 millioner ton kuldiioxid mere til atmosfæren.

For to år siden sagde Ecuadors centrum-venstrepræsident Rafael Correa noget, som er meget atypisk for lederen af en olieeksporterende nation: Han ønskede at lade olien blive i undergrunden. Men de rige lande burde betale Ecuador – hvor halvdelen af befolkningen er fattige – for ikke at slippe det kulstof ud i atmosfæren som *"kompensation for de skader, der er forårsaget af den løbske mængde historiske og nutidige udledninger af drivhusgasser"*. Han bad ikke om hele beløbet, kun det halve. Og han forpligtede sig til at bruge mange af pengene til at konvertere Ecuador til alternativ energi som sol og geotermisk energi.

Mest som følge af Yasunis skønhed har planen opnået udbredt international støtte. Tyskland har allerede tilbudt 70 millioner dollars om året de næste 13 år, og adskillige andre europæiske regeringer har udtrykt interesse for at deltage. Reddes Yasuni viser det, at klimagæld ikke kun er et forklædt trick for at få mere hjælp – den er en langt mere troværdig løsning på klimakrisen end dem, vi har nu. *"Initiativet skal lykkes,"* siger Atossa Soltani, chefdirektør for Amazon Watch: *"Jeg tror, vi kan blive til en model for andre lande."*

Aktivister påpeger, at en række andre grønne initiativer vil være mulige, hvis de rige lande betaler deres klimagæld: I Indien kan minikraftværker, der drives af biomasse og solenergi, sikre elektricitet med lavt kulstofforbrug til mange af de 400 millioner indere, der i dag

lever uden elpærer. I byer, fra Cairo til Manila, kunne der ydes finansiel støtte til hæren af forarmede ”skraldindsamlere”, der vil redde op mod 80 % af byernes affald nogle steder fra at ende i affaldssække og forbrændingsovne, der afgiver planetopvarmende forurening. Og i langt større skala kan kulfyrede kraftværker omdannes til mere effektive anlæg, der bruger eksisterende teknologi, og beskære deres udledninger med en tredjedel.

For at sikre reelle klimaerstatninger insisterer talsmænd på, at de bør være uafhængige af det nuværende internationale hjælpesystem. Klimapenge kan ikke bare blive omdirigeret fra eksisterende hjælpeprogrammer som grunduddannelse eller hiv-forebyggelse. Desuden må pengene ydes som tilskud, ikke lån, eftersom det sidste, udviklingslandene har brug for, er mere gæld. Ydermere skal pengene ikke administreres af de sædvanlige kanaler som Verdensbanken og USAID, som for ofte presser på for venskabsprojekter baseret på vestlige dagsordener, men kontrolleres af FN’s klimakonvention, hvor udviklingslandene vil have direkte indflydelse på, hvordan pengene bruges.

Uden sådanne garantier vil erstatninger være meningsløse – og uden erstatninger vil klimadrøftelserne i København sandsynligvis kollapse. Som tingene står, er USA og de vestlige lande engageret i et håbløst spil med udviklingslande som Kina og Indien. Vi nægter at mindske udledningerne, hvis de ikke skærer ned og tillader international overvågning, og de nægter at lade sig rokke – medmindre de rige lande først skærer ned og hoster op med seriøse beløb til hjælp med at tilpasse sig klimaforandring og gå over til ren energi.

”Ingen penge, ingen aftale,” som en af Sydafrikas top-miljøembedsmænd siger. ”Om nødvendigt er vi parate til at udvandre,” fastslår den etiopiske statsminister Meles Zalawi på vegne af den afrikanske Union.

Tidligere har præsident Obama anerkendt princippet, hvorpå klimagæld hviler: ”Jo, de udviklede lande, som har forårsaget meget af skaden på klimaet det sidste århundrede, har stadig et ansvar for at føre an,” indrømmede

han i sin septembertale i FN: ”Vi har et ansvar for at yde den finansielle og tekniske bistand, der behøves for at hjælpe disse udviklingslande til at tilpasse sig virkningerne af klimaforandringerne og stræbe efter lav kulstofudvikling.”

Nu hvor København nærmer sig, synes den amerikanske forhandlingsposition at foregive, at 200 års overudledning aldrig har fundet sted. USA’s ledende klimaforhandler, Todd Stern, afviste fnysende et kinesisk-afrikansk forslag om, at de udviklede lande betaler godt 40 milliarder dollars om året i klimafinansiering, som ”vildt urealistisk” og ”ikke forankret i virkeligheden”. Han lægger ikke alternative tal på bordet – til forskel fra EU, der tilbyder at sparke 2,2 milliarder dollars i forslaget. USA’s

forhandlere har endog foreslået, at landene kunne få midler til klimagæld ved at holde periodiske ”indsamlingsfester”, hvormed han gjorde det klart, at man ser dækningen af omkostningerne ved klimaforandringerne som et spørgsmål om godt humør, ikke som en pligt.

Men at afvise den høje regning for klimaforandringer bærer sin egen pris. USA’s militær og efterretningsvæsen betragter nu global opvarmning som en førende trussel imod national sikkerhed. Når havniveauet hæves og tørken spredes, vil kampen om mad og vand vokse sig større i mange af verdens fattigste lande. Disse egne vil blive ”ynglepladser for ustabilitet, for oprør, for krigsherrer”, ifølge et studium fra Centret for Flådeanalyser, ledet af general Anthony Zinni, fra 2007. For at holde millioner af klimaflygtninge ude, der vil undslippe sult og konflikter, forudså en rapport, der blev bestilt af Pentagon i 2003, at USA og de øvrige rige nationer sandsynligvis vil beslutte sig for ”at

bygge forsvarsfæstninger rundt om deres lande”.

Bortset fra det umoralske i at bygge fæstninger for at beskytte os mod en krise, vi har påført verden, så vil disse enklaver og ressourcekrige ikke blive billige. Og medmindre vi betaler vores klimagæld, og gør det hurtigt, så vil befinde os i en verden af klimaraseri.

”Privat hører vi allerede den simrende vrede fra diplomater, hvis lande bærer omkostningerne ved vores udledninger,” bemærkede senator John Kerry for nyligt: ”Jeg kan sige dig det ud fra egen erfaring. Den er ægte, og den er udbredt. Det er ikke særligt svært at se, hvordan den kan udkrystallisere sig til en ondartet, farlig, almen antiamerikanisme. Det er også en trussel. Husk, at de samme lande, der er mindst ansvarlige for klimaforandringen og dårligst klædt på til at håndtere dens følge, vil være blandt de allerværst ramte.”

Dette er i en nøddeskal argumentationen for klimagælden. Udviklingslandene har altid haft masser af grunde til at føle sig pisset på af deres nordlige naboer med vores tendens til at vælte deres regeringer, invadere deres lande og plyndre deres naturressourcer. Men aldrig før har der været et emne, som er så politisk betændt, som når folk, der lever i den rige verden, afslår blot at yde små ofre for at afværge en potentiel klimakatastrofe. I Bangladesh, Maldiverne, Bolivia og de arktiske områder er vor klimaforurening direkte ansvarlig for at ødelægge hele måder at leve på. Alligevel fortsætter vi med det.

Uden for vore grænser ligner klimakrisen slet ikke de meteorer eller den invasion fra det ydre rum, som Todd Stern forestillede sig komme susende mod jorden. Den ligner i stedet en lang og tavs krig, ført af de rige imod de fattige. Og uanset hvad der sker i København, vil de fattige derfor fortsat kræve deres berettigede erstatninger.

”Det handler om, at den rige verden tager ansvar for den skade, de har gjort,” siger Ilana Solomon, politisk analytiker for ActionAid USA, en af de grupper, der nyligt er konverteret til sagen. ”Disse penge tilhører fattige samfund ramt af klimaforandringerne. Det er deres kompensation.”

FN i kløerne på kolonialisterne

Udtalelse fra Det Islamiske Emirater Afghanistan (Taliban), 26. oktober 2009

I Allah den Nådige og Barmhjertiges navn.

FN har nu eksisteret i 64 år. For et par dage siden fejrede verdens statsoverhoveder FN's 64-års-dag og kaldte organisationen et fælles hjem.

I sin dristige tale til FN's Generalforsamling sagde Libyens præsident Muammar Gaddafi, at der siden FN's oprettelse har fundet 65 krige sted, men at FN ikke har spillet nogen som helst rolle i at forhindre dem. Tværtimod har FN's rolle været meget negativ i denne henseende.

Årsagen til denne verdensorganisations fiasko med hensyn til at hjælpe nationer med at opnå deres rettigheder – at hæve sig over diskriminationen, repræsentere de undertrykte folk i verden og være et fælles hus for menneskene på jorden – er desværre, at organisationen er i hænderne på nogle få lande, der arrogant bruger den, som det passer dem.

Vetoretten hos de fem medlemmer af FN's Sikkerhedsråd er et ondsindet instrument, som de bruger igen og igen mod de resterende medlemmer af FN. De har således frarøvet andre nationer deres rettigheder, sat hindringer i vejen for udvikling og velstand for folkene og nægtet dem deltagelse i beslutningsprocesserne.

FN er ikke et organ, der tjener virkeliggørelsen af national uafhængighed og folkenes forhåbninger, som der står i organisationens charter. FN har ikke hjulpet nationer med at forhindre fremmed aggression. Tværtimod har dette ærværdige verdensorgan støttet udenlandske invasioner, samarbejdet med aggressorerne og fungeret som et hjælpelinstrument for dem.

Eksemplerne på dette er spørgsmål som Palæstina, Irak og Afghanistan. FN har stillet sig på de arrogantes og

mordernes side, mens organisationen frækt har kaldt dem, der modsætter sig invasionerne, for aggressorer.

Hvis vi tager et hurtigt kig på den militære aggression mod Afghanistans suverænitæt, som USA med uberettigede og tvetydige påskud har foretaget, og funderer over de tab og den tortur og forfølgelse, som afghanerne i kløerne på aggressorerne lider under, og den negative rolle, som FN har spillet i denne forbindelse, når vi nemt til den konklusion, at det er latterligt og illusorisk at have store forventninger til dette verdensorgan.

Dokumentation

USA's forhenværende præsident George Bush skæmmede i sin tale til FN's Generalforsamling den 12. september 2002

alvorligt FN's værdighed og ry. Han sagde, at FN kun var et mødested for retorik, ikke et sted for handling og beslutninger. Endvidere sagde han, at hvis FN ikke afvæbnede Irak, så ville USA gøre det. Han gjorde, hvad han sagde, i modstrid med alle internationale regler og normer, og dræbte næsten en million irakere i løbet af seks år.

Lige foran FN's øjne ødelagde de Iraks institutioner, infrastruktur, økonomi og sociale værdier, mens dette verdensorgan i stedet for at tage passende skridt til at forhindre ødelæggelsen nøjedes med blot at udsende statistikker over ødelæggelserne.

Det Islamiske Emirater Afghanistan betragter den tale, som Muammar Gaddafi holdt i FN's Generalforsamling, som pragmatisk og i overensstemmelse med virkeligheden, idet den understregede FN's svaghed og utilstrækkelighed.

Vi håber, at andre af verdens ledere udviser tilstrækkelig vilje og sejhed til at give dette verdensorgan sin tabte status tilbage. De må forsøge at frigøre FN fra nogle få usurpatorers kløer eller i det mindste søge at svække deres greb om dette internationale organ.

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog fra UNO, in the Claws of the Colonialists, Theunjustmedia.com, 26. oktober 2009.

Der var dømt begejstring og tro på partiet og dets fremtid, da PCOF afholdt festmøde i Paris den 14. november

Der findes et fransk Folkets Hus, opført i årene efter Pariserkommunens fald, nær Pere Lachaise-kirkegården i Paris, hvor kommunarderne ligger. Det var i dette historiske centrum for modstand mod kapitalen, at APKs franske broderparti PCOF - Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig – fejrede sine første 30 år med et brag af et internationalistisk festmøde, fuld af revolutionær gejst og optimisme og med mere end 500 deltagere udover repræsentanter for den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse i dag.

Der var en flot blanding af unge, folk midt i livet og kammerater, der havde været med fra starten. Mødet afspejlede samtidig PCOF's stærke forankring i arbejderklassen, ikke mindst dens mest undertrykte del – "travailleurs sans papier", arbejderne uden papirer – som i 2008 gennemførte en massiv strejke for legalisering, opholdsret og ordentlige løn- og arbejdsforhold, der vakte stor opsigt i Frankrig, da den tydeliggjorde, hvem der egentlig udførte noget af det hårdeste arbejde. Siden oktober i år er bevægelsen igen i aktion.

Den første taler var kammerat Raymond Chauveau fra det store fagforbund CGT, dets repræsentant i den parisiske metro og ikke mindst landskendt som CGTs koordinator for 'de papirløse arbejderes' bevægelse. Som kommunist og faglig klassekæmper rettede han en stærk appel om beslutningsom klassekamp, med en kæmpende fagbevægelse i en central rolle.

Ana Azaria talte for kvindeorganisationen "Egalité" om kampen for kvindernes ligestilling og frigørelse, ikke mindst indvandrerkvinderne. Den gamle ven af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og skribent ved Le Monde Diplomatique Nils Anderson talte om imperialismens strategi og indre modsætninger – og ikke mindst om kampen for et frit og demokratisk Palæstina.

For ungdommen i PCOF talte kam-

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig PCOF fejrer sine første 30 år

merat Michel om betydningen af dens revolutionære organisering i dag, under en krise, der rammer den nuværende generation af unge exceptionelt hårdt. Han omtalte også den internationale ungdomslejr i Danmark i 2006 og understregede de internationale lejres betydning for dagens revolutionære ungdomsbewægelse.

Raoul Marco fra PCE(ml) – Spaniens Kommunistiske Parti (marxist-leninister) – holdt talen på vegne af broderpartierne i Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer IKMLPO. Som nær medkæmper af PCOF fra før partiets stiftelse i begyndelsen af 1979 fremhævede han dets kamp for opbygning – og fremhævede med rette den store betydning PCOF har haft for udviklingen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, ikke mindst i Europa.

Alle talerne mødt med begejstring, applaus og tilråb.

Alt dette slog sammen omkring PCOFs talsmand, kammerat Christian Pierrel, da han i sin tale gennemgik partiets historiske initiativer for at skabe en slagkraftig enhed i arbejderklassen og blandt venstrekræfterne, som f.eks. i kampagnen for et fransk Nej til EU-forfatningen eller i dag i fronten mod krise, krig og reaktion – og opfordrede de tilstedeværende, hvor der også var mange repræsentanter for alliancepartnere om at finde deres placering i denne kampfront.

Og så genlød den historiske bygning af en mangestemmig kampklar Internationale.

I løbet af programmet vistes også en dokumentar om PCOFs kampe gennem 30 år – og det store kor fra den parisiske metro sang revolutionære sange som Bella Ciao og Hør ravnens flugt, som klang så stærkt som nogensinde. Festsalen var selvfølgelig smykket med bannere og boder med PCOF's materialer.

I mødet deltog også repræsentanter

for de marxistisk-leninistiske partier i Ecuador, Den Dominikanske Republik, Colombia, Tunesien, Iran, Tyrkiet, Spanien, Grækenland, Danmark, Brasilien, Italien, Mexico, Norge, Venezuela, Øvre Volta, Benin og Tyskland.

*Raoul Marco fra PCE(ml)
Christian Pierrel, PCOFs talsmand
Raymond Chauveau*

*Repræsentanter for broderpartier
foran en fyldt sal
Fotos: KP*

Vesten fejrer 20 året for Berlinmurens fald

FOA: Hold fast i efterlønnen

Det er en besynderlig faglig melding selv at bede om forringelserne, mener FOA om det nye FTF-forslag om at diskutere ændringer i efterlønnen.

”Det er tre år siden, at et stort og bredt politisk flertal vedtog de sidste forringelser i efterlønnen med det såkaldte velfærdsforlig. Ændringerne skal først implementeres om ti år, så jeg forstår dybest set intet af, hvad det er, FTF nu ønsker at diskutere,” siger FOA-formand Dennis Kristensen.

”Lad os nu få ro og tillid til efterlønsordningen igen. Og lad os få gang i de seniorordninger, som vi vedtog med overenskomsterne sidste år - hvor de ældre medarbejdere har en mulighed for at arbejde lidt mindre, så de måske bliver lidt længere på arbejdsmarkedet. Og lad os få gang i den fleksible efterløn, hvor folk trapper langsommere ned,” siger Dennis Kristensen.

Han peger på, at jo mere der diskuteres efterløn og rejses tvivl om ordningen, desto større er risikoen for at underminere den.

”Tilliden til ordningen er meget afgørende - især hvis man ønsker at få folk til at blive lidt længere på arbejdsmarkedet. Hvis tilliden til ordningens fremtid forsvinder, så vil folk dels skynde sig på efterløn, og dels er der også en klar risiko for, at politikerne ad bagvejen helt fjerner eller igen udhuler efterlønnen. Der er allerede politiske forslag om at halvere efterlønnen, og vi kan desværre komme i den situation, hvor man stille

og roligt taler efterlønsordningen ihjel,” frygter Dennis Kristensen.

Det vil blive katastrofalt for FOA’s medlemmer.

FOA’s medlemsgrupper i blandt andet ældreplejen og i børnepasningen er stadig dem, der går mest og tidligst på efterløn. I gennemsnit går et FOA-medlem på efterløn, når hun er 60,7 år - det er på det tidspunkt, hvor det er økonomisk er mindst attraktivt at træde ind i ordningen.

”En meget stor andel af vores medlemmer angiver stadig, at de ikke længere har kræfterne til at arbejde i et arbejdstempo, der alt for ofte er alt for hektisk. Det er et bedre arbejdsmiljø og blandt andet en udbygning af seniorordningerne, der er svaret på dette. Og ikke besynderlige FTF-meldinger om, at fagbevægelsen gerne tager et medansvar for forringelserne,” siger Dennis Kristensen.

Socialdemokratisk Folkeparti

*- blev kommunalvalgets store vinder,
og efter at have indordnet sig fætrene og kusinerne
i det sande borgerlige lidt større Socialdemokrati,
er det nu tid at gennemgå turen
gennem borgerskabets rugende horekasse, -
for så på den anden side at udklækkes til
hvad der er formålet med hele seancen,
at fremstå som kapitalens
velvillige og ansvarlige lakajer, -
og med den største belønning fremover,
de efterstræbte ministerposter,
- med Helle, som statsminister,
og Willy, som stik i rend dreng
og andre gerninger,
- men lige meget, et er et, alt er alt,
- missionen er fuldført.*

N.B.

Hvert fjerde barn dør i det NATO-besatte Afghanistan

Ifølge FN dør mere end hvert fjerde barn i Afghanistan, før det fylder fem år, på grund af underernæring og sygdomme, der kan behandles.

70 procent af befolkningen har ikke adgang til rent drikkevand. 30 procent af børnene er tvunget til at arbejde.

Det er det Afghanistan, som krigsforbryderne i Folketinget kalder ”meget bedre” end Talibans Afghanistan, hvor der var fred og sikkerhed, to forudsætninger for en reel udvikling.

Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog

Vedrørende lovforslag L49

Til Retsudvalget

Jeg fremsender hermed de betænkkeligheder, jeg som borger i Danmark i 63 år har imod, at dette lovforslag vedtages.

1. De forhold, der bruges som begrundelse for lovforslaget, er i forvejen strafbare.

2. Der findes ingen begrundelser for, at lovforslaget skal fremsættes netop nu – at der skal være klimatopmøde, har været kendt i to år.

3. Når straffen skærpes, fordi der ”i området foregår ...”, kan enhver, der befinder sig i dette ikke nærmere definerede område, risikere at blive straffet efter de skærpede strafbestemmelser, uanset deres hensigt eller viden om, hvad der foregår.

4. Det er politiet, der i situationen beslutter, hvornår og hvor ”grov forstyrrelse ...” foregår. Der er ikke betryggende for os borgere, da dette netop har vist sig at være anledning til optrapning, som det sås foran Brorsonskirken.

5. Politiet kan straffe direkte, uden at sagen har været forelagt en dommer. Der kan bl.a. på stedet udstedes bøder af en anseelig størrelse, og der kan præventivt anholdes.

6. Straffene er ude af proportioner med andre strafbare forhold.

7. Straffene vil have meget store konsekvenser for den enkelte, som meget

nemt kan risikere at blive arbejdsløse eller måtte gå fra hus og hjem. Der er ikke mange pensionister, der har råd til bøder i den størrelsesorden.

8. Der findes ingen særlige retningslinjer for behandlingen af anholdte børn og unge. Børnesagens Fællesråd fraråder direkte, at loven hastes igennem.

9. Det er ikke et krav i loven, at præventivt anholdte oplyses om deres klagemuligheder.

10. Der findes ingen retningslinjer, der sikrer, at videooptagelser m.v. registreres og anvendes efter hensigten.

11. Lovforslaget er også, hvad angår forarbejde og begrundelser, præget af lovsjusk. F.eks. kan det ikke oplyses, hvilke og hvor mange masseanholdere der har fundet sted i de senere år.

12. Det er ikke en lov, der udelukkende handler om klimatopmødet, som ellers er begrundelsen. Den er fremsat som en blivende lov.

Jeg henstiller hermed til, at udvalget gennemarbejder loven i alle dens aspekter, og foreslår, at ikrafttrædelsen udskydes, til en sådan gennemarbejdning er foretaget. Det er ikke betryggende at leve i en stat, hvor retssikkerheden er blevet til usikkerhed.

Med venlig hilsen

Gerd Berlev

Dansk statsborger siden min fødsel i
1946

lysfest

Fredag den 4. december fra kl. 16 til ca. 21 slår Oktobers Galleri og Bogbutik døren op på vid gab til den traditionelle Lysfest.

Blandt flere gode tilbud med godt til ganen vil der være mulighed for

– i god og kammeratlig stemning –
at sikre sig at få en række julegaver på plads.

Oktober Galleri og Bogbutik
Egilsgade 24, 2300 Kbh. S

Støt
Kommunistisk Politik
Hold Netavisen på nettet

Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring
ved flytning

OKTOBER BOG BUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Velkommen til "Pyjamas"folket

- Go' morgen. Vi er på vej fra arbejde og hjem i seng. Husk os nu denne gang.

Det var beskeden til overenskomstforhandlerne fra CO-Industri, da de mandag morgen blev mødt af en skare i pyjamas foran Industri & Serviceafdelingen i København. Flere af forhandlerne så nok frem til deres første kop kaffe på dagen, så det kan nok være, at de missede et par ekstra gange med øjnene, da de stødte på den slående kontrast:

- Jo, der er titusinder, der hver morgen på samme tid er vej hjem i seng efter udført arbejde.

Der var ellers ikke nogen grund til at misse med øjnene, idet forhandlerne burde være klar over, at kravet om bedre forhold for skifteholdsarbejdere samt arbejdere på ubekvemme arbejdstider i adskillige år har gjort opmærksom på problemet. Ved sidste overenskomstfornyelse for 3 år siden strejkede ansatte på de største virksomheder i en såkaldt omgangsskrue for at få bedre forhold. Det lykkedes ikke den gang, så der er lagt i kakkelovnen til det kommende års fornyelse:

- Der skal resultater på bordet denne gang, det forventer vores medlemmer. Det var stor skuffelse over vi ikke fik noget sidste gang, siger Simon Tøgern, formand for HK it, medie & industri Hovedstaden.

Ved sidste OK-fornyelse forsøgte CO-Industri at lægge problemet i en syltekrukke, idet de gav udtryk for, at problemerne kunne tages op næste gang. Det skal pyjamas-aktivisterne nok huske dem på, og de har denne gang også en rapport i ryggen, der dokumenterer det skadelige i skifteholdsarbejde.

- Den kan læses på mange måder, men den viser at det har helbredsmæssige konsekvenser at arbejde på ubekvemme arbejdstider. Når arbejdsgiverne er gået med til en udredning, så

Skifteholdsinitiativ sætter kravet om nedsat tid på dagsordenen op til overenskomstforhandlingerne

er det samtidig en erkendelse af, at der er et problem, som de må forholde sig til, siger Simon Tøgern.

Han understreger, at arbejde på ubekvemme tider er et fænomen, som breder sig.

Rapporten står absolut heller ikke alene. Der har i årtier været skrevet og produceret metervis af rapporter, der dokumenterer det skadelige ved skifteholdsarbejde.

Det er pyjamasaktivisterne, der repræsenterer skifteholdsinitiativet udmærket klar over, hvorfor de heller ikke er så blåøjede, at de tror på, at den nye rapport rykker noget væsentligt ved CO-Industris forhandlere. Initiativet vil derfor skabe noget bevægelse omkring problemstillingen, hvorfor de i første omgang har indkaldt til en tillidsmandskonference den 30.januar, der på en og samme gang vil sætte fokus på problemerne, lægge dokumentationen frem og skabe debat og bevægelse til fordel for kravene.

- Når vi lægger konferencen sidst i januar, så er det for at demonstrere opbakning til kravet om nedsat tid for folk på skiftehold. Det er en bred vifte af krav, som er rejst af klubber og fagforeninger. Arbejdstiden for folk på skiftehold og med natarbejde skal sættes ned, eller der skal være mere betalt frihed. Generne ved at arbejde på ubekvemme tider, kan man ikke betale sig fra. Den eneste reelle kompensation er

øget frihed, udtaler Simon Tøgern.

Skifteholdsinitiativet har i virkeligheden fat i en rigtig lang ende, der – hvis de følger den til dørs – kan spænde og favne rigtig bredt, idet hundredtusinder af arbejdere de sidste 20-30 år er blevet voldsomt ramt – ikke mindst på arbejdstiden – af den kolossale fleksibilitet, der med forbundsledernes hjælp er blevet sneget ind i overenskomsterne.

Tempoforøgelse og fleksibilitet i arbejdstiderne, hvor blandt overarbejdsbetalingen er forsvundet som dug for solen i masser af overenskomster – ikke mindst i det offentlige – har for længst spist både arbejdstidsnedsættelsen på de 3 timer fra 1987 overenskomsterne samt den 6.ferieuge fra 1998 op!

Når talsmanden for initiativet korrekt fastslår, at generne ved arbejde på ubekvemme arbejdstider ikke kan kompenseres ved løn, men skal løses ved forøget frihed, så må det overvejes at tage skridtet fuldt ud: 6 timers arbejdsdag med maksimum 30 timers arbejdsuge. Det er da en "frihed", der smager af noget.

Kravet har samtidig den sidegevinst, at det imødekommer de hundredtusinder af arbejdsløse, idet kravets gennemførelse vil udløse flere jobs.

Vi kan kun varmt bakke op om pyjamasfolket, deres krav og Skifteholdsinitiativet med en tillidsmandskonference den 30.januar i HK-huset i København. Initiativet består af: Metal Hovedstaden, Dansk El-Forbund København, HK Service Hovedstaden, 3F Kastrup, HK Handel Hovedstaden, Dansk Metal afdeling 16, 3F Mølleåen, HK it, medie & industri Hovedstaden, 3F Industri & Service, 3F Nordøstsjælland og HK Luftfart.

Hvis initiativtagerne formår at forbinde kravene, aktiviteterne med øvrige fag og krav, så foreligger der for alvor en mulighed for en slagkraftig overenskomstbevægelse, som der er så hårdt brug for. **FJ**